

שוב הוא עמנו - חג החנוכה. שמונה ימים המפיגים את קדרות ימי החול באור נרות ובריש שמן זית. הקור של חודש כסלו והחשיכה היורדת מוקדם מניסים כל אדם אל הבית החם והמואר, בו מתכנסות משפחות להדלקת נרות חגיגית ולבליסת מאכלים מטוגנים בשמן. שמונה ימים של מסיבות, מופעים ומתנות שלאחריהם יגיעו חודשי חורף ארוכים ומשמימים. אין פלא שרבים טוענים, כי חנוכה הוא החג האהוב עליהם מכל החגים.

מחוצה לנו, החיים בעולמנו הקטן בניר עציון, ציינה המדינה שבעים שנה ליום כ"ט בנובמבר 1947, בה אישר האו"ם את תוכנית החלוקה והקמת מדינה יהודית. זמן קצר קודם לכן מלאו מאה שנים להצהרת בלפור הקובעת שבריטניה רואה בעין יפה מדינה יהודית בארץ ישראל. ובימים אלה, רק לפני שבוע זכינו להצהרה מפי נשיא ארה"ב המכיר סוף סוף באופן רשמי בירושלים כבירת ישראל. אף כי ימים יגידו אם יהיו להצהרה אחרונה זו תוקף ומשמעות היסטורית כמו לקודמותיה, לא ניתן להתעלם מהעיתוי שלה - ימים ספורים לפני חנוכה. החג שעיקרו נס פך השמן במנורת המקדש והמעלה על נס את מרכזיותה של ירושלים בעיני היהודים מבחינה מדינית ודתית.

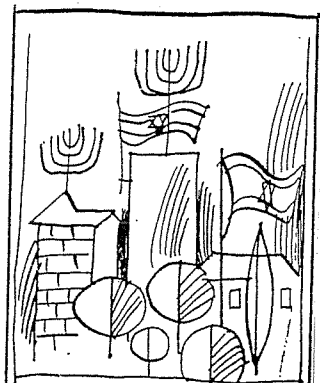
בעלון שלנו, נזכרים חברים ותיקים ביום כ"ט בנובמבר ההיסטורי ההוא. אחרים משתפים בניסים שקרו להם בהשפעת החג בו אנו מודים "על הניסים ועל הנפלאות".

יש גם פרידות וסיומים בעלון. יש והפרידה היא שמחה ומרגשת לרגל סיום תפקיד, כמו פרישתה של יונית יעקבי מעבודתה כגננת ויציאתה לדרך חדשה.

ויש, שהפרידה עצובה וסופית כפטירתה ללא עת של חברתנו רותי בן ארי. הכרנו את רותי כנערה צעירה עת נישאה לראובן בן המשק והקימה עימו פה בית. רותי עבדה שנים רבות בהנהלת החשבונות של המלון והייתה פעילה בחיי המשק ובוועדות שונות. תמיד נמרצת ומלאת שמחת חיים ונהנית מטיולים בארץ ובעולם, משחייה ומהליכה ברגל, מיצירת מלאכות יד, מריקודים ומאירועי תרבות. רותי - רעיה, אם וסבתא וחברה מסורה למשפחה ולחבריה, שהתמודדה בגבורה ובאצילות נפש עם מחלתה הקשה. יהי זכרה ברוך!

מי ייתן וירבו השמחה והאור בביתנו הפרטי והציבורי.

חג חנוכה שמח,

נירה ופסי

מערכת "בניר".

רותי בן ארי ז"ל נפטרה ד' תשרי תשע"ח

הספד מאת הרב רונן לוביץ

לפני שלושה ימים חגגנו את ראש השנה, והתפללנו "זכרנו לחיים, מלך חפץ בחיים", כאשר תודעתנו נתונה לך רותי שהתקרבת אל קיצם של החיים. בעיצומן של תפילותינו: "כתבנו בספר חיים טובים", את רותי התמודדת על החיים. עבור בני משפחתך הקרובים ועבור חברות וחברים רבים היה ראש השנה הזה בבחינת ימים נוראים מסוג אחר, ימים קשים עם חוויה רוחנית אחרת ונוראה באמת.

למחרת הזכרנו שצום גדליה הוא יום הולדתך, ג' תשרי, וחברותיך שדבקו בך ושרו לך משירי הסידור והמחזור אמרו לך מזל טוב, ואת הקשבת בדומיה, ספק שמעת ספק לא שמעת, ולמחרת החזרת נשמתך לבורא עולם. חז"ל אמרו: "הקב"ה יושב וממלא שנותיהם של צדיקים מיום ומחודש לחודש" כלומר צדיקים נפטרים ביום לידתם (קידושין, לח ע"א), ואנחנו לא מתפללים אם את נכנסת להגדרה המיוחדת הזו.

רותי נולדה בדיוק לפני 63 שנים בקזבלנקה שבמרוקו. כשהיתה ילדה בת שלוש נפטרה אימה בגיל 34, והשאירה אחריה שמונה יתומים. היא נותרה עם אביה, שकेבור זמן מה נשא אישה שניה, וילדות קשה של יתמות עברה עליה. כשהיתה בת שמונה וחצי עלתה ארצה עם כמה מאחיה. האחות גילה הבוגרת, כבר היתה בארץ, והיא השתדלה לדאוג כמיטב יכולתה לאחיה. עם זאת רותי היתה צריכה למצוא את דרכה בחיים תוך גילוי בגרות, עצמאות וכוחות נפש גדולים. רותי הלכה בדרכה של רות שעזבה את מואב ועלתה לארץ חרף כל הקשיים.

רותי למדה בפנימיות, תחילה ב"הדסה", בהמשך ב"נווה עמיאל" שבשדה יעקב, וכיוון ששם לא היתה עדין כיתת י"ב, עברה לשנה אחת לבני ברק כדי להשלים י"ב שנות לימוד. במהלך עבודתה בניר עציון לפני הצבא הכירה את ראובן, חברנו, הקשר ביניהם התהדק בתקופת הצבא, ומיד לאחר שירותה הצבאי הם נישאו, ורותי הפכה להיות חלק מהנוף האנושי של ניר עציון.

רותי היתה אישה מלאת חיים, מבורכת בהרבה אנרגיות והיא ניחנה באומץ וביצירתיות שדחפו אותה להתנסות בסוגים רבים ומגוונים של פעילויות. היא אהבה לרקוד, ואף למדה ריקודי בטן כדי לשמח את האורחים בשמחות משפחתיות, היא אהבה לטייל טיולים חובקי עולם עם ראובן, עם המשפחה ועם חברים מניר עציון, עסקה באמנויות יצירה שונות כמו גם בספורט, ועד

לתקופת מחלתה האחרונה היתה שוחה 40 בריכות שלוש פעמים בשבוע בבריכת ניר עציון. היא טבלה בחיים באינטנסיביות, ולא היססה להתנסות בדברים חדשים ומגוונים.

רותי היתה שוחרת ידע, צמאה ומלאה בסקרנות ללמוד נושאים שונים ורבים, ובכל רגע פנוי יכולת למצוא אותה עם ספר ביד. היא אהבה ללמוד ולהכיר אנשים ותרבויות, לא רק באמצעות ספרים והרצאות, אלא גם על ידי התקרבות ממשית אל האחר, על מנת להבין את עולמו ואת חייו.

אהבת הלימוד חברה אצלה לאהבת תורה, וכך היתה רותי פוקדת באופן קבוע את שיעורי התורה במשק, ובמשך שנים השתדלה לא להחמיץ אף שיעור משיעורי יום שני בערב, יום חמישי בבוקר ושבת אחה"צ. בשיעורים, כמו גם בשיחות שהיו לנו מסביב להם, אי אפשר היה שלא להתרשם מדעותיה העצמאיות. רותי חשבה הרבה פעמים מחוץ לקופסה, ולא פעם הפתיעה עם שאלות מזוויות שאיש לא חשב עליהם.

רותי היתה מלאת אהבה לבני אדם באשר הם בני אדם, ללא הבחנות וסיווגים. כמו שהיתה פתוחה לרעיונות חדשים, כך היתה בה פתיחות לקבל אנשים ולהבין אנשים מכל סוג. באופן מיוחד גילתה יחס חברי אמיתי כלפי חברותיה בניר עציון. במשנה במסכת אבות נאמר: "אִיזוּהִי דֶרֶךְ יִשְׂרָאֵל שִׁידְבֵּק בָּהּ הָאָדָם? רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אָמַר: חֵבֶר טוֹב". רותי גילתה חברות טובה שכזו כשהיתה לעזר לכל חברה בימי שמחה כמו גם בימי אבל, או בסעד לחברה שחלתה. מעל לכל היתה רותי מלאת אהבה למשפחתה, רעיה למופת, אימא למופת וסבתא למופת, דואגת, עוזרת אכפתית ומקפידה שכל ילד וכל נכד יקבל מה שהוא צריך ומה שמתאים לו.

אך טבעי היה שחברות רבות השיבו לה אהבה מעת שחלתה. חברה אחת שטיפלה בך במסירות וללא לאות, הקימה את קבוצת "אוהבות את רותי", וכולן התגייסו, כל אחת לפי יכולתה וטבעה, ללוות אותך, רותי, לדאוג לך ולהיות אתך בעת מחלתך.

ההתמודדות שלך עם המחלה היתה פרק נוספת בספר החיים שלך, בו גילית תעצומות נפש מדהימות. היית מפוקחת וישירה, והתמודדת עם מצבך ללא תחפושות וללא הדחקות, ידעת כמו תמיד מה נכון לך ומה את רוצה, והקרנת הרגשה איתנה לכל הסובבים אותך.

בימים הנוראים הקב"ה הוא "דִּין ומוֹכִיחַ וְיֹדֵעַ וְעֵד, כדברי הפיוט "ונתנה תוקף", וכאשר הוא מקיים את דברי הפיוט: "וְתִזְכֹּר כָּל הַנִּשְׁכָּחוֹת, וְתַפְתַּח אֶת סֵפֶר הַזִּכְרוֹנוֹת", מאליו נזכרים אצלו הקשיים והמצוקות שידעת, רותי, ומאליו נקראות אצלו זכויותיך הרבות. אחרי מאבק ממושך, הגעת עתה למקום של "מִי יִשְׁקֹט וּמִי יִשְׁלֹ, וּמִי יָנוּחַ".

נוחי בשלום על משכבך ותעמדי לגורלך לקץ הימין, ותהי נשמתך צרורה בצרור החיים.

הספד הבן דורון

אמא, תראי כולם כאן באו ללוות אותך בסוף הטיול... ככה התייחסת לסרטן. התעקשת שזה מסע ולא מלחמה. ובמסע שלך צעדת לאט לאט, יום אחר יום עם הרבה עזרה ואהבה של המון אנשים טובים.

תראי את כל המשפחה והחברים שהגיעו לניר עציון בדיוק כמו שאהבת (הפעם כולם כאן בשבילך, לתת לך את הכבוד האחרון.

הדברים שכל כך אפיינו אותך, נתינה ללא תנאים וללא חשבונות, והמשפחה, שנהיה כמה שיותר ביחד בעיקר סביב השולחן או הכי טוב בעוד טיול שניסית ליזום, לפעמים זרמנו, לפעמים פחות.

הבקשה האחרונה שלך הייתה שכולנו שכולנו נאכל אצלכם את ארוחות החג, גם כשלא יכולת כבר לשבת איתנו. זה מה שהחזיק אותך. שכולנו סביב אותו שולחן. שונים אבל מאוחדים זה היה הכי חשוב בשבילך.

אמא, אני מנסה לנחם את עצמי שהלכת בחדר שלך, בכורסה שלך, ומסביבך המשפחה האהובה שלך.

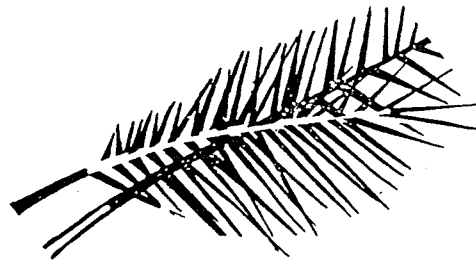
הספקנו להפרד ואז חיכית עוד קצת לאחותך הגדולה שתגיע והחלטת שזהו, מספיק לסבול.

אמא, תודה על נתינה אין סופית. תודה שהיית לאבא החברה הכי טובה. אני מבטיח שנעשה הכל כדי להקל עליו. תודה שהיית הסבתא הכי טובה שיכולנו לבקש לנכדים שלך.

סליחה שלא ידעתי להביע את האהבה במילים ברורות, סליחה שלא הייתי יותר כשהיית צריכה.

אני בטוח שתמשיכי להשגיח עלינו מלמעלה ואנחנו נשתדל להמשיך את הדרך שלך עם אבא כאן למטה.

הספד לאמא- תומר

אמא, על טוב הלב ועל אהבת האדם, כל אדם, שבך- ידברו אחרים. לא אספר על הנתינה האינסופית, על שמחת החיים שבך, על אהבת המוסיקה, האמנות והטבע- את זה כולם יודעים.

בשבילי היית אמא. עם יותר משמעות ממה שמילה קצרה זו יכולה להכיל.

אמא שאהבה את ילדיה אהבה שאינה יודעת גבולות. אמא שתמיד זוכרת לשאול- "איך היה?" "צריך משהו?", תמיד דואגת, אכפתית, קשובה ומבינה.

אמא שיחד עם אבא, הגעתם לכל מקום בו היינו ולא משנה אם זה אילת, איטליה או סין. תמיד עם סירים וחביבוק חם. אהבת אותנו, את הכלות ואת הנכדים, והיית מאושרת כשאנחנו היינו מאושרים.

אמא שמעולם לא נתנה לנו להרגיש שאכזבנו, ומי כמוני יודע שבשנות בגרותי סיפקתי לך לא מעט סיבות לדאגה ולאכזבה.

למרות כל זאת, תמיד היית לנו גב, משענת ורשת בטחון.

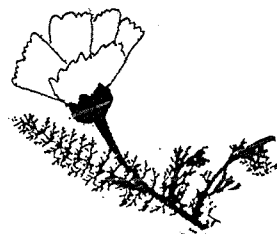
בזכותך ידענו שלא משנה כמה רחוק נלך ומאיזה גובה ניפול, את תמיד תהיי שם כדי לבלום את הנפילה ולהעמיד אותנו חזרה על הרגליים.

ועכשיו זה נגמר. מאות ביליוני האטומים שהרכיבו את גופך לזמן קצר, קצר מידי, יחזרו עכשיו לביוספירה, ויהפכו לחלק מהאדמה, הצמחים והטבע שאהבת כל כך. וכולי תקווה שיחד איתם יתפזרו בעולם גם האהבה וטוב הלב שבך.

אמא, אנחנו אוהבים אותך תמיד.

החודשים האחרונים היו קשים מאוד. אבל התמיכה, העזרה והאמפטיה שקיבלנו מהחברים בניר עציון ומבחוץ- היו לא פחות ממדהימות.

ואני רוצה להודות לחברות והחברים שבאו חלקם יום- יום והיו עם אמא, תמכו בה, שרו לה, יצרו איתה והקלו על כאביה. הפכתם את המסע האחרון של אמא לקל יותר ואנחנו מעריכים, מוקירים לכם תודה מעומק הלב!

דברי האחיין יקי הפשטיין

רותי, דודה אהובה שלנו,

למרות שחלפו כמעט שלושים שנה מהיום הזה, אני זוכר אותו כאילו היה אתמול. אבא נפטר והלך לעולמו, ואמא היקרה שתיבדל לחיים ארוכים הייתה צריכה מיד להתחיל לאסוף את השברים של כולנו. לא הייתה שאלה בכלל שהמקום שבו אקבל את החיבוק הנחוץ והדאגה היה אצל רותי וראובן בנר עציון. עוד באותו לילה ארור הגעתי אליך ואת כמובן עטפת אותי כמו שרק את ידעת לעטוף - בחיבוק, בחיוך והכי חשוב וכל כך מזוהה עם האופי הנדיר שלך - בלי לשאול את השאלות הלא נכונות. הרבה בזכות זה ובזכות עבודה קשה וסזיפית של אמא אנחנו עומדים כאן היום עם משפחות נהדרות שעוטפות אותנו. זה לא מקרי כנראה שכל אחד מבני הדודים הרגיש שאחרי האישור של ההורים - כדאי להביא את בני הזוג להכיר קודם כל את רותי ולהשוויץ בנושלתיות כמובן, בדודה כזאת.

אני יודע, הדבר האחרון שחיפשת בחיים זה שאנשים יגידו לך תודה. הנתינה, העזרה והמשפחה הייתה דרך הטבע בשבילך. אבל סתם שתדעי - אני יכול לחתום על כך שאין מישהו אחד בקהל האוהבים הגדול הזה, שהתאסף כאן היום ללוות אותך, שלא מכיר לפני ולפנים את התכונות האלו שלך ושלא למד ממך במהלך הדרך שיעור אחד לפחות באיך להיות בן אדם טוב מתון וצנוע יותר. כיאה לאדם מיוחד כמון לא הסתפקת באהבת אדם אינסופית והטבע והסביבה היו חשובים לך לא פחות אבל חשוב להדגיש - לא על חשבון שום דבר אחר. אצלך למדנו לאהוב כלבים, להאכיל בפינת החי, לכאוב את כאבה של חיה פצועה, אצלך למדנו על טעמו של זעתר ולחם קימל ותה עם צמחים אמיתיים, לא כמו אלו שמוכרים לנו בסופר, ולהשאיל את הספר שקראנו הלאה כדי לחסוך בשימוש בנייר.

את בוודאי תשמחי לשמוע אגב ששעות ספורות אחרי שהלכת מאיתנו כשבחדר האינפוזיה עוד תלויה באוויר- התקיים דיון סוער בסלון, בהנחיית תומר כמובן, ועם האופוזיציה הקבועה של אמא שלי, בנוגע למה נעשה עם כל כך הרבה כוסות פלסטיק בשבעה. במקביל ראובן התעקש לתקן בעצמו ונטילטור כדי שיהיה לכולם נעים בחדר.

נדבר נוסף שאני מוצא לנכון לציין זה את החיבור המחודש שלך לשורשים שלנו במרוקו. כמו הרבה דברים אחרים היית לכולנו השראה באיך - למרות הקשיים, הצלקות שנשאת על נפשך וגופך והאופן השגוי והסטיגמטי שבו לא פעם נתפסה העלייה הזאת - את בדרכך המחייכת, המכילה נלחמת לשינוי התפיסה הזו הן במילים והן בהנגשת התרבות הענפה שגדלתם עליה. זה היה עוד שיעור מאלף ומתמשך לנו, הדור השני, ושנמשיך אותו בגאון הלאה. אם יש נחמה שאנחנו נוכל להיאחז בה בעניין הזה, זה שזכית לחזור לשם עם המשפחה כדי לסגור קצוות, רגעים ספורים לפני שהשטן הארור דפק בדלת עם המחלה. תזמון שגם תסריטאי טוב לא היה מעז להעלות על הכתב.

אני יכול לדבר עליך דודה רותי עוד שעות, למרות שבא לי להרחיב על כמה מוזר זה יהיה שלא תגיחי משביל הכניסה של הבית ותשאלי אם שתיתי או אכלתי משהו, ושבשמחות המשפחתיות הבאות לא תיכנסי עם שמלת ריקודי הבטן המפורסמת שלך. אבל הנה אני כבר מיישם הלאה שיעור בחיים ממך, לא אטריח את הציבור ואעצור פה.

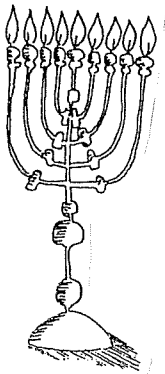
נהוג לסיים כמובן, בבקשה שתהיי שם מליצת יושר על כולנו - במקרה שלך זאת כמובן בקשה מיותרת. היית תמיד כזו ואת לא מכירה דרך אחרת.

נוחי בשלום דודה רותי - עם הנוף הכי יפה בארץ שאהבת לטייל בו ובניר עציון שכל כך אהבת.

לראובן בן ארי
לדורון, לתומר וליובל ומשפחותיכם
לכל המשפחה המורחבת
אתכם באבלכם הכבד על
יקירתכם - חברתנו

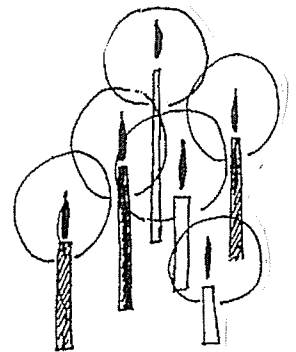
רות בן ארי ז"ל

עם שאר אבלי ציון וירושלים תנוחמו !

לא יהיה נצחון של
האור על החושך
כל עוד לא נעמוד
על האמת הפשוטה,
שבמקום להילחם
בחושך יש להגביר
את האור.

(אהרון דוד גורדון)

אין כל החושך יכול לכבות נר אחד

אלא נר אחד מאיר את כל החושך.

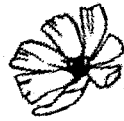
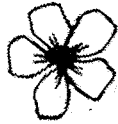
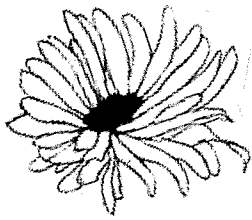
(חיים הזז)

ליום ה-30 – חנה בן ארי

רותי,

עבר חודש וממש קשה להאמין שאת לא פה, עומדת איתנו.

חיפשתי אותך בשבעה שתגידי שהכל בסדר ואז הגיעו חגים נוספים ושוב חיפשתי אותך לשאול מה לעשות והאם הכל נעשה לרצונך. הרי עוד בערב ראש השנה קראת לי לחדר כדי להגיד לי מה לעשות ומה להביא לארוחה הבאה, וגם בימים האחרונים בהכנות לאזכרה אני חושבת לעצמי מה היית רוצה שיהיה ואיך, ולאט לאט אני מבינה שלא אקבל ממך מענה קולי ומתחילה להבין שאת לא כאן והמחשבות עולות, על התקופה האחרונה ובכלל, מחשבות על כך שלמרות שלא רצית להשתמש במילה מלחמה שיש לה קונוטציה קשה, אנחנו ראינו אותך נלחמת, נאבקת להישאר איתנו כאן על פני האדמה ולחיות. לא רצית, לא הסכמת לדבר על כל סוף שהוא, או על מה שיהיה. מבחינתך היית במסע החלמה וכך גם דאגת להגיד ליד הילדים שלנו, להעביר מסר של אופטימיות ואהבת החיים, כי זו מי שהיית.

אהבת את החיים והם לא תמיד אהבו אותך, אבל מיום שעמדת על דעתך, כך אני מבינה היום, לקחת את חייך בידייך והחלטת כמו במחלה שיהיה טוב ולא משנה מה, ועשית שהחיים יאהבו אותך.

ומחשבות על לפני 26 שנים בהם הגעתי לניר עציון נערה בת 16.

לקח לי זמן להבין שאת מהעדה שלי, מרוקאית. לא תמיד ראו עליך שאת משם והיו בינינו אפילו לא פעם ויכוחים על מילים במרוקאית ומנהגים, כי אני גדלתי עם סבתא מרוקאית מאוד דומיננטית ואת בעצם לא ממש גדלת בבית כי כך רצה הגורל. אני שמעתי את השפה ביומיום ואת רק לפעמים. פה ושם יצאו לך מילים במרוקאית שהיה קשה להבין למה את מתכוונת, אבל עם השנים השתפרת והתחברת בחזרה בכל הכוח.

מאז שהגעתי לניר עציון והבנת שאנחנו, דורון ואני, במערכת יחסים דאגת לי בעבודה במלון והרגעת את אמא שלי בכל מה שקשור לביטחוני האישי, בכל מובן, וזה לא היה פשוט. הנגשת והסברת לי את ניר עציון בכל פעם בצומת דרכים, למה המשק מתכוון. למה, למשל, ועדת חינוך לא מאפשרת לי לצאת לקייטנה נודדת כחברה של דורון, על אף שכולם ידעו שאני ילדה טובה. את הסברת והבנת ובכל זאת מצאת דרך לשלוח אותי לשם עם ראובן ולדאוג שאשאר ואף אחד לא יגיד כלום.

כשכבר היינו גדולים, בני 18+, הסברת לי למה חשוב שדורון ואני נסיים את השרות הצבאי ורק אז נתחתן כי זה כבר היה ברור שלשם אנחנו מכוונים. קצת כעסתי, אבל הבנתי אותך שאת כאמא רוצה הכי טוב לבן שלך וחיכינו עוד קצת. ולבסוף כשהחלטנו להתחתן בני 22 התייצבת יחד עם ראובן ועזרת בכל דבר ועניין וכשהגיעו הילדים ניצבת לצדנו והיית סבתא למופת לכל ארבעת ילדינו והקדשת לכל אחד ואחת מהם זמן אישי לא מבוטל.

תודה שלימדת אותי מהי חברות ושכנות טובה. כשראיתי אותך עם חברותיך במשק תמיד רציתי את אותו הדבר.

תודה שלימדת אותי הכלה וקבלת האחר בדיוק כפי שהוא ואני עדיין בלמידה.

תודה שלימדת אותי לעמוד על שלי ועל מה שחשוב באמת ולהתקדם בכל פעם קצת.

תודה שלימדת אותי לאהוב את הטבע הקרוב והרחוק, גם אם לא תמיד הראיתי שאני נהנית.

תודה שלימדת אותי ואת כולנו את ערך המשפחה שהיה חזק אצלך יותר מכל.

תודה שלימדת אותי איך נראית זוגיות טובה, מכילה ומאפשרת ולימדת אותי להיות אשה אוהבת לדורון כמו שהיית לראובן. לתת אוויר ומקום לרצונות אישיים למרות הזוגיות.

תודה שלימדת אותי שאפשר להיות גם מרוקאית מסוג אחר.

תודה על שבתות וחגים ומאכלים טעימים ועוגות ומתנות ומילים טובות ביומולדת, ובכלל על חיוך וחיבוק וריקוד, על ביחד ולחוד, על הבנה ועל זמן ועל משפחה.

תודה רותי על מי שהיית לי, לילדיי, לדורון ולכולנו.

אולי לא אמרתי מספיק ובזמן, אני אוהבת אותך ואוהב תמיד את כולך.

את לא כאן איתנו בגופך אבל אני מאמינה שאת איתנו ברוחך ורואה וממשיכה ללוות אותנו בחיוך ובאהבה ממרחק וממקום אחר.

מבטיחה להשתדל להמשיך את כל מה שהשארתי ולדאוג למשפחה ולביחד.

דברים לאזכרת נשמות כללית תשע"ח

פסי מאור

כמידי שנה אנו מתכנסים בבית העלמין לאזכרת נשמות כללית בימים שבין ראש השנה ליום הכיפורים.

רק לפני שלושה ימים פקדנו מקום זה, כשהבאנו למנוחת עולמים את חברתנו רותי בן ארי ז"ל שנפטרה בחטף. קברה של רותי, אחרונת הנטמנים בבית העלמין שלנו, ממוקם בסמוך לקברה של מרים ארזי ז"ל, שהייתה הראשונה להיטמן בו. מרים ז"ל, מאלמנות כפר עציון ומהבודדות שבהן אשר קשרה את חייה עם ניר עציון הצעירה, ביקשה בצוואתה להיקבר כאן, בין רגבי המקום שאהבה. כמשק צעיר, העסוק בבנייה ובגדילה שבעולם הזה, לא הקדישו המייסדים מחשבה למקום בו ישכנו כשיעברו לעולם הבא. באותם ימים הובאו הנפטרים המעטים לקבורה בחיפה. צוואתה של מרים ארזי ז"ל קבעה עובדה והיותה פתח לייסוד "ניר עציון של מטה", שעם השנים אוכלוסייתה הולכת וגדלה.

בית העלמין שלנו שוכן בתוך חורשת זיתים עתיקים, שהשמש והצל משחקים ביניהם ועציו נושאי פרי. בדרך נס לא נפגע ולא ניזוק המקום גם בשריפות הקשות שידע הכרמל כשהכל מסביב נשרף והשחיר. ואף אם דייריו הם שוכני עפר, יש במקום חיים והתחדשות עם חילופי עונות השנה.

נפרדנו השנה מארבעה חברים יקרים:

רחל רייסמן נפטרה בחודש תשרי ועדה בנישו נפטרה בחודש חשוון. רחל ועדה, מחברות הגרעין הצרפתי בניר עציון, שתיהן אמניות מוכשרות בתחומי המוסיקה והאמנות החזותית, שיצירתן וכישרונן העשירו את חיי כל הסובבים אותן ותרמו לאיכות החיים במשק.

יעקב כהן, וילי, ממייסדי ניר עציון ומעמודי התווך שלו, איש חרוץ, מסור ונלבב נפטר בחודש ניסן.

רותי בן ארי התוססת ומלאת החיים, שנישאה לבן משק והייתה למופת במסירותה לעבודה, למשפחה ולערך החברות, נפטרה השבוע.

ארבעתם מצטרפים להרבה אנשים יקרים ואהובים שאינם עוד עמנו.

"ראה נתתי לפניך היום את החיים ואת הטוב ואת המוות ואת הרע" (דברים ל' ט"ו). אני איני רואה את המוות כרע, אלא כחלק ממעגל החיים הטבעי והנכון. יש מי שימיו קצרים וקצובים, ומותו ללא עת משאיר את אוהביו הלומי יגון ומתקשים להינחם, ויש מי שמאריך ימים ונפטר בשיבה טובה.

"אדם יסודו מעפר וסופו לעפר, בנפשו יביא לחמו. משול כחרס הנשבר, כחציר יבש וכציץ נובל כצל עובר וכענן כלה, וכרוח נושבת וכאבק פורח וכחלום יעוף". ("נתנה תוקף")

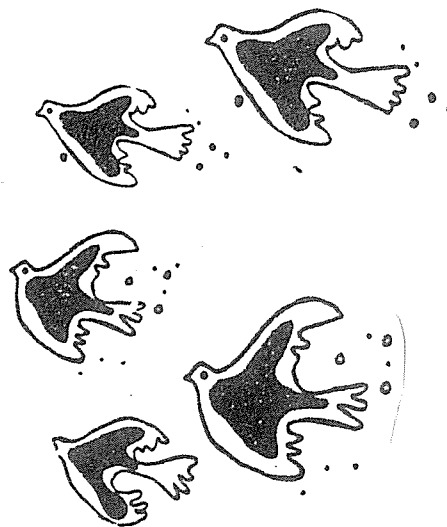

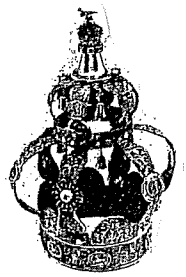
זכות גדולה הייתה לנו, בני דור הביניים, להכיר את בני הדור הוותיק מקרוב, ולנצור את זכרם. אולי זה נשמע אבסורדי, אבל בעוברי בין המצבות הלבנות ובקוראי את השמות החקוקים עליהן, אני מרגישה כאן כמעט בבית. הלא הכרתי פה כמעט את כולם בשמותיהם, במראה פניהם, בקולם ובמעשיהם. אני נוצרת מפגשים, שיחות וחוויות שמחות ועצובות מדמויות אהובות אלה שהיו - ויהיו לעד - חלק מחיינו.

באזכרת הנשמות היום זכרנו כל אחד מהם כי "לכל איש יש שם שנתן לו אלוהים ונתנו לו אביו ואימו... לכל איש יש שם שנתנו לו שכניו ונתנה לו אהבתו..." ו"לכל איש יש שם שנתן לו מותו". (זלדה)

אנו, תושבי ניר עציון של מעלה ה"חיים כולכם היום", זוכרים את מי שהיה, אך חיים את ההווה ומביטים לעתיד. איננו יודעי נסתרות ואיננו קובעי גורלות, אך בידינו ליטול השראה מרוחם של שוכני המקום הזה ולהמשיך את מפעלם לכיוון של חיים בעלי משמעות, בנייה, התפתחות ושגשוג - לנו ולניר עציון.

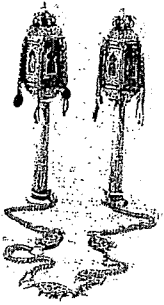
גמר חתימה טובה.

דרשה שנשא דובי קליין "חתן תורה" בעונג שבת פרשת לך לך

"אבל כל יהודי אמתי, בין שהוא 'אורתודוקס' או 'ליברל', מרגיש בעמקי לבו, שיש ברוח עמנו דבר מיוחד – אם כי לא נדע מה הוא – אשר הטהו מן הדרך הסלולה לשאר העמים והביאהו לברוא את היהדות על אותם היסודות שבשבילים הוא נתון עמה עד היום 'בקרן זוית', מבלי יכולת לותר עליהם. מי שיש בלבו עדיין הרגשה זו – ישאר מבפנים, ומי שאבדה לו כבר הרגשה זו – יצא. לפשרה אין כאן מקום. " (אחד העם, על שתי הסעיפים)

מזמור לדוד, ה' רעי לא אֶחָסֵר
בְּנֵאוֹת דָּשָׁא יִרְבִּיצֵנִי, עַל מִי מְנוּחוֹת יִנְהַלֵּנִי
נִפְשִׁי יִשׁוּבֵב, יִנְחֵנִי בְּמַעְגְלֵי צֶדֶק לְמַעַן שְׁמוֹ
גַם כִּי אֵלֶּה בְּגִיָּא צִלְמוֹת לֹא אֵירָא רָע כִּי אֶתָּה עֲמָדִי, שְׁכַתְּךָ וּמִשְׁעַנְתְּךָ הִמָּה יִנְחֵמֵנִי
תַּעֲרֶךְ לִפְנֵי שְׁלַחַן נֶגֶד צַרְרִי, דְּשַׁנְתָּ בְּשֶׁמֶן רֹאשִׁי כּוֹסֵי רוֹיָה
אֶךְ טוֹב וְחֶסֶד יִרְדְּפוּנִי כָּל יְמֵי חַיִּי וְשַׁבְתִּי בְּבֵית ה' לְאָרֶךְ יָמִים (תהילים, מזמור כג)

את מזמור זה אנו מזכירים בשבת, בשני הקשרים. בתפילת ערבית של שבת, ובסעודות שבת. נהוג לשיר מזמור זה בסעודות שבת, בדגש על סעודה שלישית.

מזמור זה מדבר על טוב ה' לקרובים אליו.

לכאורה, אין שום עניין לומר מזמור זה בשבת. שבת היא יום המנוחה, מעין עולם הבא. ההלכה פוסקת שאסור לשאול צרכים בשבת.

יש לשים לב שאמירת המזמור שובצה בזמני חשיכה, קבלת שבת ויציאת שבת. זמני חשיכה הינם זמנים המבטאים פחד מפני הבלתי ידוע, העתיד לוט בערפל.

בתפיסת התנ"ך, הקב"ה הינו המקור לטוב, וריחוק מהקב"ה הינו הגורם לצרות, לקשיים. המצב הרחוק ביותר הינו 'הסתר פנים'.

אמירת המזמור בשבת איננה מכוונת לכוונת המשורר, ואיננה נאמרת במצב הנפשי בו נמצא המשורר. המשורר חיבר את המזמור כהודאה על הצלה. מתוך מצוקה קיומית, תחושת מועקה, פחד. אנחנו אומרים את המזמור בשבת מתוך רווחה רוחנית. מצב נפשי של התעלות, של חדווה.

בקבלת שבת מזמור זה מייצג את ההבחנה בין השבת לימות החול, בסעודה שלישית מזמור זה מייצג את הרצון והשאיפה להמשכת המצב השבתי לימות החול.

השבת היא מקדש בזמן, כדברי א.י. השל. השבת שייכת לשביעית מהזמן. אולם לימוד התורה שייך ל-100% מהזמן. בנוסף ליתרון הכמותי, העדיפות האיכותית של לימוד התורה עולה לאין ערוך מכל מצווה אחרת. לימוד התורה הינו הקודש עצמו. ע"י לימוד התורה האדם נדבק בקב"ה. כביכול האדם תופס את הקב"ה, אף על כרחו של הקב"ה. ע"י לימוד התורה האדם מקדש את עצמו ויוצר קדושה בעולם. ע"י לימוד התורה האדם יוצק תוכן קדושה לשבת בפרט ולחיים בכלל.

לימוד התורה גורם להבנת המגמה והכיוון הרצוי בתפקוד האדם בעולמו וברצון הקב"ה. בתורה קיימת תכונה שעצם התוכן הלימודי, האינפורמציה, היא היא הכיוון הנכון. אם נדמה את לימוד התורה לנהיגה, נאמר שעצם הנהיגה מכוונת את ההגה.

לפני עשרות שנים נכתבה מסה של הרב סולובייצ'יק, שכותרתה "על אהבת התורה וגאולת נפש הדור". עצם שם המאמר מראה על מגמה זו.

בנוסף לנאמר לעיל, אציין עוד שלשה נקודות בקשר ללימוד תורה.

1. לו נצייר סולם ערכים, הרי שיש מדרג; ברמה התחתונה מצויים הצרכים, ברמה העליונה מצויים האידיאלים. האידיאל העליון, ערך הערכים הינו לימוד תורה. לימוד תורה הינו הדבקות החזקה ביותר לקב"ה – לנותן התורה. "ותלמוד תורה כנגד כולם" [פאה א,א]
2. לימוד תורה איננה רק מצווה שמטרתה רכישת ידע אינפורמטיבי. אלא היא מטרה בפני עצמה. לימוד לשם לימוד לשם לימוד. לימוד התורה היא מצווה המשפיעה על האדם, בכל המישורים. במישור החוויתי, במישור הנפשי – הרגשת רוממות, הרגשת גדולה, הרגשת ענווה.
3. ללימוד תורה אין נקודה הקודמת לנקודת ההתחלה, ואין לה נקודת סוף. הרב סולובייצ'יק מעולם לא ציין ולא חגג סיום מסכת.¹ לסיום ספר תורני אין כל משמעות, משום שאין סיום. הסיבה שאנו חוגגים את סיום קריאת חמשת חומשי התורה היא משום שסיום התורה הינה המבוא להתחלת הקריאה מחדש.

¹ למעט פעם יחידה. מובא בספר "רשימות שיעורים שנאמרו ע"י מרן רבנו יוסף דב הלוי סולובייצ'יק, סוכה". "כל ימי חיי נמנעתי מלחוג סיום מסכת, משום שדמיתי בנפשי שעדיין אני עומד באמצע הדברים שאי אפשר לגמרם. אעפ"כ פעם אחת הואילתי לחוג סיום. וזה אירע כשסיימתי מסכת ברכות עם אנשי קהילת מוריה, ששקדנו בלמודה כעשר שנים. לכבוד אנשי הקהילה שמסרו נפשם ללמוד בהתמדה רבה – ולא היו מבינים טעמי למעט בשמחתם – וותרתי וחגגנו".

לזיכרון

עמנואל בן ישי (בנישו) הי"ד
מרדכי צבי רסל ז"ל
חיה אירית ברקאי (מיכאלי) ז"ל
מאיר קלוש ז"ל
מגן פרידמן הי"ד
חנה פרננדה טליאקוצו ז"ל
חיים יהושע סעדון ז"ל
תלמה רוזנברג ז"ל
עדינה בן דוד ז"ל
בנימין זמיר ז"ל
שרה רוטבליט ז"ל
רחל רייסמן ז"ל

שמואל אילני ז"ל
שושנה דובדבן ז"ל
חיים רפאל גרשום מיכאלי ז"ל
דוד שלמה פלבניק ז"ל
פנינה בר-חן ז"ל
עדה בנישו ז"ל

שמעון פשקוס ז"ל
משה בלחסן ז"ל
יעקב טאוב ז"ל
צפורה גרינגלס ז"ל
אברהם מלמד ז"ל
דוד בנישו ז"ל

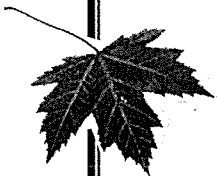
יוסף נפתלי הירש ז"ל
הלל למפל ז"ל
אברהם רוטפלד ז"ל
שמעון רוזנברג ז"ל
בלומה רוט ז"ל
יוסף אליהו רוט ז"ל
אסתר רסל ז"ל
שולמית זמיר ז"ל
יהודה בן סירא ז"ל
יעקב שיפמן ז"ל
אברהם (ארמין) שורץ ז"ל

י"ז תשרי תשל"ד
י"ג תשרי תשמ"ז
ב' דראש השנה תשנ"ב
שמחת תורה, כ"ב תשרי תשנ"ה
א' סוכות, ט"ו תשרי תשנ"ט
א' דראש השנה תש"ס
כ"ה תשרי תש"ס
א' דראש השנה תשס"ט
כ"ט תשרי תשע"ב
ב' סוכות, ט"ז תשרי תשע"ג
כ"ט תשרי תשע"ד
י"א תשרי תשע"ז

ל' חשון תשכ"ח
כ' חשון תשל"ו
ד' חשוון תשמ"ז
כ"ו חשון תשס"ב
י"ז חשון תשע"א
ט' חשון תשע"ז

ו' כסלו תשי"ב
כ"ט כסלו תשמ"ו
י"ז כסלו תשנ"ו
ב' כסלו תשנ"ט
י"ב כסלו תשס"ו
כ"ד כסלו תשע"ד

י"א טבת תשמ"ה
כ"ד טבת תש"ן
כ"א טבת תשנ"ב
ט"ו טבת תשנ"ד
ו' טבת תשנ"ט
ז' טבת תשס"ו
כ"ו טבת תשס"ז
כ"ח טבת תשס"ח
כ"ח טבת תשס"ח
י"ב טבת תשע"ב
ו' טבת תשע"ו

למי נעשים ניסים?

הרב רונן לוביץ

ניסים קורים למנסים.

"מסרת גיבורים ביד חלשים ורבים ביד מעטים", אומרים אנו בתפילת "על הנסים". כיצד העזו אותם מעטים וחלשים לצאת למאבק מול האימפריה היוונית העודפת עליהם בעוצמתה עשרת מונים? נראה שהם לא היו מעלים בדעתם לעשות זאת אלמלא האמינו שיכול להתרחש להם נס. בלי האמונה שאין מעצור ל- ה' להושיע ברב או במעט לא היו יוצאים המכבים למלחמה, ולא היו זוכים לניצחון הגדול. נסים קורים רק למנסים, למי שמאמינים באפשרות שנס אכן עשוי להתרחש.

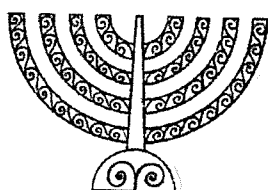
כאשר בת פרעה ראתה את תיבת משה ביאור היא שלחה את אמת ידה, והשתרבה אמתה אמות הרבה. הרבי מקוצק תהה: אם התיבה הייתה כל כך רחוקה מעבר להישג ידה, מה גרם לה לשלוח את היד לעברה, הרי היא לא ידעה שייעשה לה נס? נראה לי לענות על כך שבפעולה של שליחת היד היא הראתה אמונה באפשרות שבדרך נס היא תגיע אליה, וכיוון שגילתה אמונה כה גדולה היא נהייתה ראויה לנס, והוא אכן אירע.

על-פי דברים אלה ניתן להציע תירוץ לקושיה המפורסמת: מדוע מדליקים נרות שמונה ימים, והרי ביום הראשון יכול היה השמן לדלוק גם בלא נס, ולכן די היה לחגוג את חנוכה שבעה ימים? ניתן לומר שהנס של היום הראשון היה בכך שהחשמונאים גמרו אומר והדליקו את המנורה, אף שלכאורה לא היה בכך כל טעם. אילו היו הם ספקנים וקטני אמונה, היו מן הסתם אומרים שאין כל ערך להדלקה זו, שכן מה טעם להדליק יום אחד אם לא תהיה להדלקה זו כל המשכיות. היה זה בגדר נס שהמכבים, משחררי המקדש, לא שעו להרהורים שכאלה, אלא סברו שעליהם לעשות כל אשר ניתן, ולקוות שמשמים יעזרו. בכך נהיו ראויים שאכן יעשה להם הנס.

נסים חייבו תמיד פעילות מסוימת מצד האדם או העם. אין לך נס בין כל הנסים שנעשו לאבותינו שלא קדמה לו עשיה אנושית כלשהי. אף במופתי מצרים ועל ים סוף היה צורך בהרמת המטה של משה. אין הקב"ה עושה נס על כלי ריקן. האדם צריך לתת תחילה משהו מעצמו.

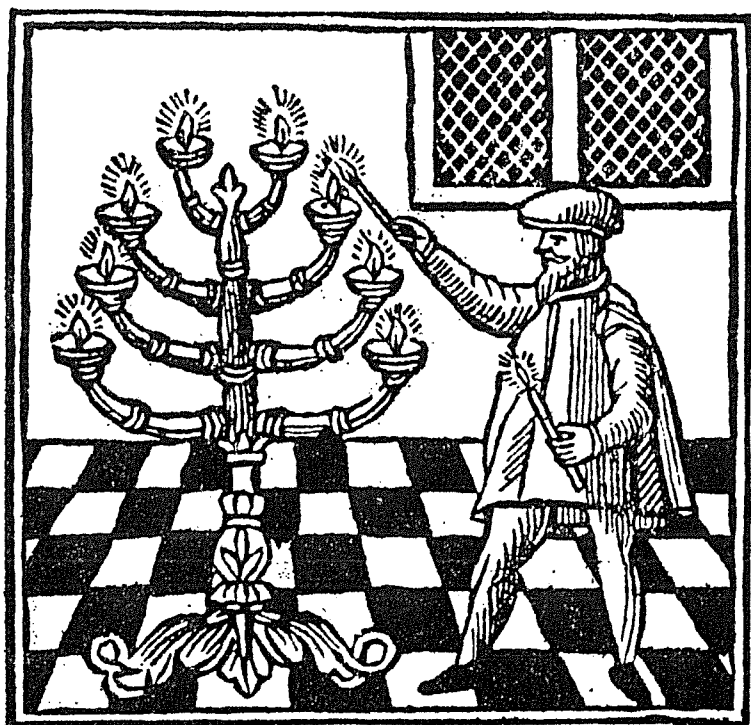
המסוגלות להאמין באפשרות הנס היא סוג של ניסיון. השואלים היש ה' בקרבנו אם אין, וממאנים לראות את יד ה' בעולם, כושלים בניסיון, ואינם ראויים עוד לנס. המוכנים לנסות עשויים לזכות לו.

במאה השנים האחרונות יצא עם ישראל כמה פעמים למערכות בהם הסיכויים היו נגדו, והצליח. כשיצאה התנועה הציונית לפעול לגאולת העם בדרך הטבע, היא זכתה לסייעתא מן שמיא שמעבר לטבע. כאשר למחרת ההצבעה באו"ם על כינון מדינת ישראל בהחלטה 181 ב-כ"ט לנובמבר לפני שבעים שנה עמד עם ישראל בפני שבעה צבאות שהחלו לפלוש, העם היה מוכן למסירות גדולה, הוא זכה לנס התקומה. כאשר יצאה מדינת ישראל להגן על עצמה בתשכ"ז זכתה לברכה מיוחדת בששת ימי המעשה שתוצאותיהם עלו על כל הציפיות. "ברוך אומר ועושה" - האומר ועושה זוכה ל"ברוך".

כבר בתלמוד שאל האמורא רב פפא את אביו: מה הטעם לכך שלראשונים התרחשו נסים ואילו לנו לא מתרשים נסים, למרות שאין אנו קטנים מהם בתורה ולא בצדיקות. תשובת הגמרא היא: ראשונים מסרו נפשם על קדושת השם, ואילו אנו לא מוסרים נפשנו על קדושת ה' (ברכות כ', ע"ב). גמרא זו מלמדת אותנו מהי הדרישה הבסיסית החיונית לשם כך שיתרחשו נסים, והיא גילוי המסירות. אכן, גם במופתים הגלויים של יציאת מצרים היה צורך במסירות נפש תחילה. משה ואהרן שמו נפשם בכפם בבואם לפני פרעה להודיע ולהכריז על המכות העתידות לו ולעמו. נחשון בן עמינדב צריך היה לקפוץ למים בטרם אלה יבקעו. מסירות על קידוש ה' היא התנאי ההכרחי, העשוי להביא לידי נסים, כאז כן היום.

מסרים אלה רלבנטיים לכל אדם המתמודד עם קשיים גדולים. ברגע שמתייאשים ונמנעים מלנסות, אין עוד סיכוי להתרחשותו של הבל-ייאמן. כל עוד מאמינים, מנסים ומשתדלים יש תמיד סיכוי להשיג למעלה מן הציפיות. הקיום היהודי מלמד שתהליכים שליליים עשויים במפתיע להתהפך לטובה. כך אירע בימי המכבים, וכבימים ההם התרחש בזמן הזה בנס תקומת האומה. הן בחיי היחיד והן בחיי הכלל כדאי אפוא לאמץ את סיסמתו של רבי נחמן מברסלב: "אסור להתייאש, אין ייאוש בעולם כלל".

משרד החינוך והשכלה
מחלקת חינוך
תל אביב-יפו

"על הניסים ועל הנפלאות"

לקראת הוצאת העלון לחנוכה פנינו לציבור קוראי "בניר" תחת כותרת זו, וכך כתבנו:

לעלון "בניר" היוצא לחנוכה אנו מעוניינות לשמוע סיפורים אישיים על ניסים שקרו לכם או לקרובים אליכם ו/או על נפלאות: צירופי מקרים או אירועים יוצאי דופן שנטלתם בהם חלק. אם תבחרו להיענות לאתגר, אנא החזירו את תשובותיכם לתאי הדואר שלנו. נשמח לשיתוף פעולה.

כל רגע בו אנו חיים
הוא רגע חדש
כל רגע בו אנו חיים
אין שני לו ביקום
לא היה כמותו מעולם
ולא יהיה עוד לעול
מתוך אתה פלא / חווה אלברשטיין

אנו מודות לאלה שענו לפנייתנו (גם אם מעטים),

והרי סיפוריהם:

יונית יעקבי: "ניצלתי מפיגוע באוטובוס"

לפני הרבה שנים, בתקופת הפיגועים הגדולים, למדתי עם יעלי שאול חברתי בקורס מעניין במכללת "שאנן" ששכנה אז במקומה הישן. בכל יום שני היינו נוסעות ביחד ברכב של יעלי ואני הייתי חוזרת הביתה באוטובוס, כי יעלי המשיכה ללמוד שם בעוד קורסים.

בדרך כלל נהגתי לעלות על רכב ההסעות שהגיע ראשון: אוטובוס או מיניבוס שירות. באותו יום, מאת ה', שמעתי בתוכי קול שאומר "אל תעלי על האוטובוס... הוא נוסע לאט ועוצר בהרבה תחנות... חכי למיניבוס שירות..." וכך עשיתי: לא עליתי על האוטובוס שהגיע ראשון וחיכיתי שתגיע מונית שירות כדי שאגיע מהר יותר הביתה.

באיזה שהוא שלב, מיניבוס השירות עקף את האוטובוס (שלא עליתי עליו!), ואז שמענו קול פיצוץ אדיר! ישר הבנתי שמדובר בפיגוע של מחבל מתאבד ודיברתי אל עצמי: "אל תסתכלי אחורה כי יהיו מראות זוועה..." נהג המיניבוס פתח את הדלתות ואמר לנו: "תברחו קדימה". ברחנו כולנו. רצתי במורד הרחוב וחציתי בריצה את כל שכונת הדר עד שהגעתי למונית שלקחה אותי הביתה, כשברקע שמעתי סירנות של אמבולנסים ורכבי משטרה.

כשהגעתי הביתה חיכתה לי ליד הדלת יהודית בקרמן (אמא של יעלי) מודאגת ומוטרדת. כשהגעתי היא חיבקה אותי וסיפרה, שיעלי התקשרה מהטלפון של המכללה (לא היו אז פלאפונים...) ובכתה, שהיא והמפקחת שלי מודאגות כי הן ידעו שעליתי על האוטובוס שהתפוצץ בשעה זו וזו, האוטובוס שנפגע, וביקשה מאימה לבדוק אם חזרתי בשלום.

מיד פתחתי את הטלוויזיה וראיתי את גודל האסון: כל האוטובוס התפוצץ ונהרגו 19 אנשים. אז פרצתי בבכי גדול והבנתי את גודל הנס שקרה לי.

כמובן, שבאותה שבת אמרתי את ברכת "הגומל".

זאב רייסמן: השוני: יום אחד - הנס עד סוף חייך

בתאריך 16.7.1942 נלכדו ונאספו למעצר יהודי פריז על ידי הגרמנים, לקראת גירושם אל מותם, למחנות ההשמדה, רובם למחנה אושוויץ.

באותו היום ההוראה הייתה לא לאסוף ילדים מתחת לגיל 13, אם ההורים נאותים לא לקחת אותם עמם. האנשים לא ידעו, כמובן, מה מצפה להם.

אחי ז"ל ואנכי, בניגוד לרצוננו, אך על פי הוראת אבינו ואמנו ז"ל, נפרדנו מהם לעולמים.

כבר למחרת בתאריך 17.7.1942 אדולף אייכמן החמיר ושינה את הוראתו - יש לאסוף את כל הילדים וכהוריהם לשלוח אותם אל מר גורלם.

שרדנו, אחי ז"ל ואנכי, כי נלכדנו ביום הקודם: 16.7.1942.

השוני: יום אחד - הנס עד סוף חייך.

מאיר בן סירא: "אסון שנמנע בטיול חנוכה למדבר יהודה"

בשנת 2003 (בקירוב) נסענו לטיול משפחות של ניר עציון בחנוכה למדבר יהודה. בתנו דליה, הייתה אז בת תשע. היו שני מסלולי טיול: מסלול ארוך ואתגרי למיטיבי לכת ומסלול מקוצר וקל יותר ל"מיטיבי שבת" (משפחות עם ילדים קטנים).

דליה רצתה להצטרף לטיול של הגדולים ואילו דפנה ואני עם בתנו בת שבע בת שמונת החודשים יצאנו למסלול הקצר. באחת הירידות התלולות מההר במדבר יהודה החליקה דליה מהשביל והידרדרה לתהום. ברגע האחרון תפס אותה מנחם יעקבי ועצר את נפילתה.

מי יודע מה היה קורה אילו מנחם לא היה שם?!

דבורה כהן: אלהים שמר עלינו

הונגריה 1944, היינו משפחה בת 13 ילדים. ההורים עם תשעה מן הילדים גורשו למפעל הלבנים הישן, עם רבים מתושביה היהודים של העיר קושיצה (אח אחד נפטר ממחלה עוד קודם ושלושה נוספים הסתתרו בבודפשט).

אני עם ארבע מאחיותי הגדולות, נשלחנו יחד למחנה עבודה. עד סוף המלחמה נשארנו יחד חמש אחיות, עובדות יחד, שומרות אחת על השנייה ושורדות יחד. למרות שתמיד הזהירו אותנו לא לעמוד אף פעם יחד, לא הפרידו בינינו.

כשחזרנו בתום המלחמה הביתה פגשנו את אחינו ואחיותינו, 10 מאיתנו הצליחו לשרוד את התופת. ניסים קרו כל הזמן, בלעדיהם אי אפשר היה להישאר בחיים. אלהים שמר עלינו!

ציפי רון: רק רציתי להציל את אמא

בודפסט 1944, עוד לא הייתי בת 12.

אמא ואני התכוונו לברוח עם התעודות המזויפות שקבלנו משכן ולהסתתר, אך לא הצלחנו כי בבוקר מוקדם הופיעו אנשי צלב החץ, פשטו על הבתים וכל אלה שברחו יום קודם נלכדו, ביניהם גם אמא שלי. אני התעקשתי הפעם ללכת אתה, אבל אחד האנשים בעט בי, התגלגלתי במדרגות הברזל ועד שקמתי אמא שלי כבר לא הייתה.

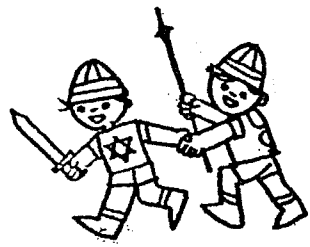
מכיוון שרכבות כבר לא היו, הוליכו את כל הנאספים ברגל, בצעדה שנמשכה מעל חודש ימים לאוסטריה, למחנה הריכוז מטאהאוזן. אמא שלי שידעה שהולכים למקום מסוכן, אך לא ידעה לאן, כנראה לקחה אתה גלויות והצליחה לשלוח אותן מהדרך. כל שבוע קבלתי גלויה. היא לא כתבה כלום על התנאים, זה היה אסור, אבל ראיתי לפי חותמת הדואר מאיזה עיר נשלחה הגלויה. ישבתי עם מפה גדולה של הונגריה ובאמצעות הגלויות עקבתי אחרי הדרך שהשיירה עשתה. ראיתי שהם עוברים מעיר לעיר ומתקרבים לגבול האוסטרי. הבנתי שאני צריכה לעשות משהו.

אני לא יודעת מאיפה לקחתי את הרעיון, אבל הייתי נחושה שאני נוסעת ברכבת ומבריחה את אמא שלי משם. תלשתי את הטלאי הצהוב מהבגדים, לקחתי את התעודות האריות, התגנבתי מהבית לתחנת הרכבת, קניתי כרטיס ונסעתי לתחנת הרכבת ממנה הגיעה הגלויה האחרונה. לשאלתי אמרו לי שקבוצת נשים צועדות עברו שם יום קודם והמשיכו הלאה.

חזרתי לתחנת הרכבת כדי לנסוע הלאה ופתאום הייתה הפצצה ואנחנו עמדנו שם בתופת נוראית בין שברי רכבות, מסילות, פצועים והרוגים. שמענו ברמקול הודעה שרכבת יחידה ואחרונה חוזרת לבודפסט ועל כל האנשים להתרכז באולם ההמתנה. הושיבו אותנו במעגל, אסור היה לדבר. ההמתנה הייתה ממושכת ומורטת עצבים. כל חצי שעה נכנסו שוטרים כדי לבדוק תעודות ואז נזכרתי שאת התעודות שלי השארתי בבית ולקחתי איתי רק את התעודות עבור אמא. כל פעם שהגיעו אלי עשיתי עצמי ישנה והם פסחו עלי.

בשעה תשע בערב הגענו בחזרה לבודפסט. הייתי תשושה, כל היום לא בא אוכל אל פי. הלכתי עם כולם לכיוון היציאה ואז אני רואה לתדהמתי, שולחן ארוך, לידו ישבו אנשי S.S. ובדקו תעודות. לא הייתה דרך אחרת לצאת מתחנת הרכבת. מרוב פחד, לא ידעתי מה לעשות, לפני עמדו עוד שניים שלושה אנשים ואני לא יכולתי לחשוב אפילו. לפתע, כמו אות מן השמיים, נשמעה אזעקה, כל האנשים ברחו למקלטים ואני נמלטתי החוצה והסתתרתי בתוך תא טלפון. באו להקות של מטוסים והפציצו את תחנת הרכבת. הזכויות של תא הטלפון נשברו, אבל אני לא נפגעתי. בעיר הייתה עלטה, חושך. כשיש התקפה, לפי החוק אסור להימצא ברחוב. אני התחלתי לרוץ ריצה מטורפת והגעתי לבית בערך בשעה עשר, הדלת הייתה נעולה. דפקתי בדלת. לבסוף פתחו לי את הדלת, נכנסתי, ואח"כ אני לא זוכרת כלום. התעלפתי, אבל הייתי כבר בידיים טובות. למחרת גיליתי שעל השמלה שלבשתי נשאר הטלאי הצהוב.

יונתם מאור: "אירוע בפעילות מבצעית בגבול רמת הגולן - סוריה"

לפני כשנה וחצי במהלך שירותי הצבאי במסייעת שיריון, תפסנו קו בגבול סוריה ברמת הגולן במשך חמישה חודשים. במסגרת התפקיד שמרנו על הישובים ועל קו הגבול וביצענו סיורים רכובים ורגליים על גדר הגבול ומעבר לה.

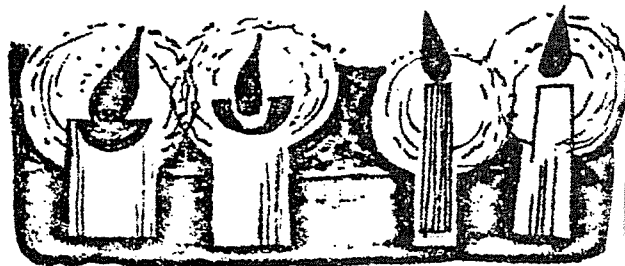
ערב אחד לקראת סוף סיור רכוב, קיבלנו קריאה ממפקד הפלוגה אותה תגברנו באותו היום (עקב חוסר כוח אדם) להגיע לנקודה מסוימת ולקבל תדריך מסגן מפקד הגדוד לגבי ירידה לגדר בלילה לאיתור נקודה שנפגעה מפצצת מרגמה באותו היום.

לאחר התדריך ירדנו לכיוון גדר המערכת. הייתי ברכב האחרון מבין רכבי הסיור. כעבור כמה דקות של נסיעה לאורך גדר המערכת הגענו לנקודה שבה דווח על פגיעה בשעות הבוקר, ירדנו מהרכבים ונעזרנו בפנסים לאיתור מקום הפגיעה.

חברי לצוות זיהו את מקום הפגיעה ואני והמפקד הצטרפנו אל לבחון אותה מקרוב. לא עברו אלא שניות מעטות ולעברנו נורו כמה כדורי מקלע מעברו השני של הגבול. הכדורים נבלמו בגדר והגיצים עפו עלינו. בהחלטה מהירה רצנו לתעלת הניקוז שהייתה מעבר לכביש ונשכבנו בתוכה. אז החל מטח כבד מאוד של יריות מקלעים כשהקליעים שורקים לידינו. לאחר דקה של ירי כבד נשמעה שריקה מצמררת של פצמ"ר ופיצוץ עז כעשרים מטרים מאחורינו ולאחריה נפלה עוד פצצה לפנינו. הרגשתי בסכנת חיים אמיתית וחשבתי על כל מה שלא הספקתי בחיי ועל כל ההחלטות שעשיתי עד כה. צעקתי בכל כוחי: "שמע ישראל" ואחריי חזר גם חברי לצוות. הפצמ"רים המשיכו לרדת עד שטנק שהיה באזור הדליק אורות כדי למשוך את האש לעברו. ברגעים אלה רצנו לרכב הסיור והתרחקנו מאזור התקרית.

בבדיקה מאוחרת יותר גילינו שהרכב שלנו היה מחורר מפגיעות. בתגובה תקפו מטוסי חיל האוויר את מעוזי המורדים הסורים באזור זה.

הרגשתי שזכיתי בחיי בחזרה והם קיבלו משמעות שונה בעיני. בשבת הראשונה שיצאתי בירכתי "הגומל" בבית הכנסת.

"נס גדול היה פה"

פסי מאור: טיול הגיוס של קבוצת "שלהבת" בקיץ 1973

זמן קצר לאחר שסיימנו את לימודינו התיכוניים ואת בחינות הבגרות האחרונות, יצאנו - בני קבוצת "שלהבת" לטיול הגיוס שלנו. שבעה מתוך עשרת בני הקבוצה יצאו לטיול: אילנה, אילן, רותי, שרה, רבקה, דוד ואני (לא יצאו עפרה, שמוליק ויאיר) והצטרף אלינו חברנו אפרים (מהשנתון מעלינו) שהיה בחופשה משירותו הצבאי. מלווה הטיול והנהג שלנו היה קלי כפיר, חבר משק צעיר, שהשאיר בבית אישה בהריון ראשון. את קלי ואשתו יהודית הכרנו היטב כי הם ליוו אותנו בקייטנות ובטיולים קודמים והיו חביבים עלינו.

היעד לטיול היה הגליל העליון ורמת הגולן בהדרכת מדריכים מבית ספר שדה ראש פינה והלינה הייתה בבוגלוס ב"וילה מלצ'ט" על חוף הכנרת. לצורך הטיול נשכר ע"י המשק רכב בעל קבינה כפולה וארגז אחורי פתוח, שהכיל את כולנו בנוחיות.

יצאנו מהמשק בבוקר יום ראשון ועתידיים היינו לחזור ביום שישי בבוקר. מצב הרוח היה מרומם והאווירה טובה. רק שש שנים חלפו מאז נכבשה רמת הגולן במלחמת ששת הימים ומסלולי הטיול בה היו חדשים ומאתגרים עבורנו. טיילנו ביום וטבלנו בכנרת בשעות אחרי הצהריים ונהנינו מכל רגע.

היום השלישי לטיול הגיוס חל בי"ז בתמוז. בהחלטה משותפת הוחלט כי נטייל כרגיל אך נצום עד שעות הצהריים. באותו יום לא ארזנו איתנו צידה לדרך במחשבה שנאכל כשנחזור. בצהרי היום החם הגענו מותשים ומורעבים לברירת הקצינים לרחוץ ולהתרענן, בידענו שעוד ארוכה הדרך בטרם נחזור ונאכל. הברירה הייתה ריקה מאדם ולא היה גבול לשמחתנו כאשר גילינו כי לצידה מונחים כיכרות לחם פרוס ארוזות בעטיפה צה"לית, עגבניות אדומות ובשלות ובתוך המים הצלולים והצוננים ממתנות לנו גבינות מותכות באריזתן המקורית. כנראה חיילים שסעדו שם את ליבם השאירו מצידתם עבור המטיילים, ואנו זכינו מן ההפקר. ההרגשה שלנו הייתה, שמישהו חשב עלינו ודאג לנו לסעודת מלכים בלתי צפויה. כמובן שהתנפלו על האוכל בתיאבון וברעבתנות.

זה היה ה"נס" הראשון בטיול שלנו.

למחרת אחרי הצהריים חשקה נפש המטיילים הצעירים בארוחת דגים. לאחר גיחה לשוק של טבריה חזרנו עם כמה דגי אמנון שהבנות החרוצות התנדבו לנקותם. גם כצמחונית שלא אכלה דגים, יכולתי להצטרף לדעה הכללית שמשוה לא בסדר עם הדגים האלה. צבעם וריחם הרע והזבובים הירוקים השמנים שעטו עליהם לא בישרו טובות. ועם זאת, רק בזכות מנהל האתר שעבר במקום ואמר שהדגים מקולקלים ואסורים באכילה, לא נגמר הערב בקלקול קיבה המוני. למרות שלא אכלנו מהדגים נתקפו חלק מאיתנו בכאבי בטן והקיאו באותו הלילה את נשמתם. מה היה קורה לו גם אכלו מהם?

היה זה עבורנו "נס" שני.

היום החמישי התחיל נפלא. תקרית הדגים המקולקלים נתפסה כקוריוז והיינו נחושים ליהנות מיום הטיול האחרון שלנו. בשעות אחרי הצהריים ירדנו ברכב מרמת הגולן בדרכנו לראש פינה. לצד קלי הנהג ישבה מדריכה צעירה מביה"ס שדה ובמושב האחורי ישבו אילנה, שרה, רותי ואני.

בארגז האחורי הפתוח, שבדפנותיו היו קבועים חלונות זכוכית, ישבו רבקה ושלושת הבנים. באותם ימים לא היו חגורות בטיחות ברכב וגם לא הותקן בו מזגן.

חלונות הקבינה היו פתוחים למשבי הרוח החמה, הנסיעה הייתה נוחה ואנו הבנות שרנו כל הדרך... אך את השיר "לילה בחוף אכזיב" לא זכינו לסיים...

הכביש היורד מרמת הגולן לכיוון גשר אריק נסלל רק זמן קצר לפני כן והנהג שלנו לא הכיר אותו ולא צפה את הפנייה החדה שמאלה. כשהבחין היה כבר מאוחר...

הרכב על כל עשרת יושביו איבד יציבות והתהפך סיבוב שלם ועוד חצי סיבוב ונעצר לבסוף בתעלה עמוקה לצד הכביש כשהוא מונח על הגג. השמשה הקדמית של הרכב ניתקה ועפה. המושב האחורי שעליו ישבנו, הבנות, לא היה מחובר לבסיסו כדי שישמש כמיכל אכסון ובזמן ההתהפכות ניתק וחבט בכל היושבים מקדימה. החלונות בארגז הטנדר התנפצו לרסיסים והיושבים מאחור נפצעו מהם.

היה שקט. אף אחד לא צעק ולא בכה. היינו בני נוער אך כולם התנהגו בבגרות ראויה להערכה. יצאנו המומים ומבולבלים מתוך הרכב ההרוס והתבוננו בו וזה בזה. לגודל המזל, כל עשרת נוסעי המכונית עמדו על הרגליים ונראו פחות או יותר בסדר. אמנם יושבי הארגז האחורי זבו דם מחתכי הזכוכית, דוד בן סירא עבר זעזוע מוח קל ומאוחר יותר התברר שהמדריכה מבית ספר שדה גם שברה את עצם הבריח, אבל כולנו נשארנו בריאים ושלמים.

רכבים שעברו בכביש נעצרו והציעו עזרה. התפזרנו לכיוונים שונים. דוד הגיע למרפאה צבאית בנפח ומשם לביה"ח בצפת, שם אושפז ללילה להשגחה. לביה"ח הגיעו גם רבקה, אילן ואפרים ואחרי חבישה קצרה שוחררו ממנו. הבנות וקלי הגיעו בטרמפים לראש פינה. בשעת ערב היינו שם כמעט כולנו כשאנו מנסים לעכל את מה שעבר עלינו שעות ספורות קודם לכן. יותר מהכל דאגנו לקלי. אף שהוא היה המבוגר בינינו לא רצינו שיישא עימו רגשי אשמה, ועל כן ניסינו להרגיע ולעודד אותו שאנחנו בסדר.

בשעת ערב מאוחרת הגיע רכב מהמשק ואסף אותנו לכיוון הכנרת כדי לאסוף את הציוד והחפצים ומשם הביתה לניר עציון. בירידות התלולות מראש פינה אל הכנרת חשנו לראשונה פחד וכל סיבוב וכל פנייה עוררו בנו חרדה. אבל כולנו חזרנו הביתה בשלום!

זה היה ה"נס" השלישי והאמיתי שלנו בטיוול.

קבוצת שלהבת

מימין לשמאל: עפרה, שרה, רותי, רבקה, פסי, אילנה, אילן, שמוליק, יאיר ודוד

בחודש אוגוסט חגגנו את מסיבת הגיוס שלנו בחגיגות ובהתרגשות ולאחריה התגייסנו כולנו לצה"ל. באוקטובר 1973 פרצה מלחמת יום הכיפורים שטלטלה את כל המדינה, ולאחריה שוב לא היו עוד הדברים כשהיו.

חתונה בחנוכה עמליה זוהר

ברצוני לכתוב בקיצור על יום ראשון של חנוכה, בשנת 1954. ביום הזה התקיימה חתונתי. הגענו לניר עציון, זוג צעיר, אני ושלוש בעלי ז"ל, בחודש מרץ והודענו למזכירות שאנו רוצים להתחתן. הודיעו לנו שיש עוד שלושה זוגות שרוצים גם הם להתחתן ומכיוון שהמצב הכלכלי היה קשה, החליטו לחתן את ארבעת הזוגות ביחד. כמובן שהחברים לא הוזמנו לחתונה וביקשו מלהזמין את קרובי המשפחה הקרובים בלבד, זאת אומרת הורים ואחים. כסף נתנו לקניית טבעת וטלית. בין ארבעת הזוגות היה גם שלמה גריידי ז"ל. שלמה היה בן יחיד לאחר שבע אחיות. באו אחיותיו של שלמה ואמרו: אם אתם עושים חתונה כזאת, אנו ניקח את שלמה ונעשה לו חתונה לבד. כמובן שהמשק לא הסכים. צריך להבין ששלמה ז"ל היה מאוד אהוב במשק, היה פעיל מבחינה חברתית ומאוד מעורה במה שקורה במשק. החליטו לעשות לו חתונה בנפרד וליתר שלוש הזוגות חתונה משותפת. לשלמה עשו חתונה תימנית אסלית וגם אותנו הזמינו. אחרי חודש התקיימה החתונה המשותפת של שלושת הזוגות הנותרים. החתונה הייתה בחודש דצמבר וירד המון גשם. בית הכנסת היה צריך שעמד במקום בו עומד היום בית הכנסת. לא היה ריצוף, רק בוך. לחופה הלכו לפי סדר הגיל. אנחנו היינו הזוג הצעיר ביותר ואני הלכתי לחופה כולי בתוך הבוך. השמלה, הנעליים, ההינומה והשרשרת היו שייכות לחברות, לא היה לי דבר משלי, אך לבסוף הייתי כלה יפה וחסודה.

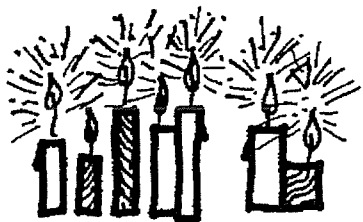
מבחינת המשק, המצב הכלכלי היה קשה, הגזבר העביר כסף מבנק לבנק עד שגילו את זה במוסדות של המדינה. במשק קראו לזה "שנת הפיצוץ".

חג שמח!

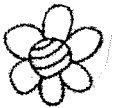
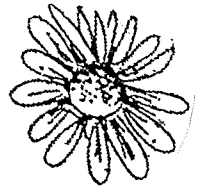
האור / עמיר גלבוע

האור
המולך עמנו
הולך בכל הדרכים.
אור החיים
אור כל עץ רענן
אור ההמשך,
אור השמחה,
אור האבות,
הגווילים, החומות.

אור אגדות ושירים
אור אמונה
הררי אורות – קומה
אורות התקווה
יוחג החג
באלף אור.

ברכות מכל

לבר המצווה
גולן יהלום
להורים מירי ואורן יהלום
++++

לבית המצווה
שירה גריידי
להורים אינדה ואורי גריידי
לסבתא שושנה גריידי
נכדה לשלמה גריידי ז"ל
++++

לבתיה וצביקה אלבין
לנישואי
מלכי עם זוהר
++++

לבינת פרידמן
לקבלתה לחברות
++++

לאיתן אלבין
לשחרורו מצה"ל

למגי ושלמה וול
למלכה וול

להולדת הנכדות-נינות התאומות

עתליה ואילת
בנות לאסף וול
נינות לאביגדור וול ז"ל
++++

למור ואייל קדוש
לאווה ונעם זוהר
לאורה זוהר

להולדת הבת-הנכדה- הנינה

רוני
נינה לחיים זוהר ז"ל
++++

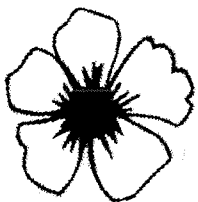
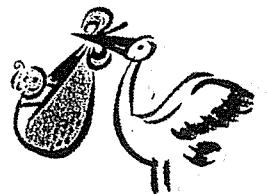

לנאוה ושמוליק זמיר
להולדת הנכד
אורי-מעוז

בן לשני ופיני מושקוביץ
ניר לשולמית ובנימים זמיר ז"ל
++++

לגלית ושלמה לייבוביץ
להולדת הנכד

בן למשה ושירה לייבוביץ
++++

שירבו השמחות בבתינו!

לקט הלכות לחנוכה / מאת הרב רונן לוביץ

א. כללים בהדלקת הנרות

במה מדליקין? מותר להדליק נרות חנוכה בכל שמן או נר שעווה שדולק היטב, אולם מצווה מן המובחר להדליק בשמן זית משום שהנס נעשה בשמן זית.

מי מדליק? מנהג הספרדים: אחד מדליק עבור כל בני המשפחה.

מנהג האשכנזים: כל אחד מבני הבית מדליק לעצמו, וגם ילדים מגיל חינוך (גיל 6).

בנות הרצות להדליק בעצמן, רשאיות להדליק.

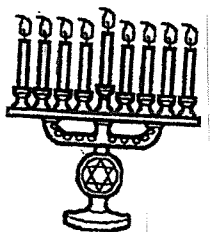
החנוכה: על הנרות להימצא בשורה ישרה ושווה ולא בעיגול. גובה הנרות צריך להיות שווה. בין נר לנר יש לשים רווח.

כמה נרות מדליקים? בלילה הראשון מדליק נר אחד, וכל לילה מוסיף עוד אחד, עד שבליילה האחרון יהיו שמונה נרות. צריך שהנרות ידלקו לפחות חצי שעה. נוהגים להדליק עוד נר אחד הנקרא "שמש", כדי שאם ישתמשו באור הנרות ישתמשו באורו של השמש, שהרי הנרות הללו קדש הם, ואין לנו רשות להשתמש בהם. אלא לראותם בלבד. כמו כן בעזרתו מדליקים את שאר הנרות. יש להניח את השמש במקום בולט לעומת שאר הנרות, כדי שלא ייחשב עם נרות החנוכה.

- **הדלקה עושה מצווה**, כלומר פעולת המצווה נעשית בעת ההדלקה, ולכן יש להקפיד שבעת ההדלקה הנרות יהיו מונחים במקום בו הם צריכים לדלוק.
- **כבתה אין זקוק לה**, ולכן אם כבה הנר לפני שנגמר זמן החיוב אין חובה להדליקו שנית. עם זאת ראוי לחזור ולהדליקו (ללא ברכה) אם כבה קודם הזמן.
- **יש לברך את כל ברכות ההדלקה לפני הדלקת הנר הראשון**. אחרי הדלקת הנר הראשון ניתן להתחיל באמירת "הנרות הללו", ויש הנוהגים לאומרו רק אחרי הדלקת כל הנרות.
- מי שהניח שמן רב בנר רשאי לכבותו לאחר שדלק זמן החיוב.

ב. נשים בהדלקת נרות

- "נשים חייבות בנר חנוכה, שאף הן היו באותו הנס" (בבלי, שבת, כג, א). מקובל שהאישה יוצאת ידי חובה בהדלקת בעלה, אך אישה הרוצה להדליק בעצמה רשאית להדליק.
- אם האיש אינו חוזר לביתו בלילה, תדליק אשתו, ובהדלקתה תתכוון להוציא אותו ידי חובה. בנוסף לכך טוב שידליק גם בעלה ללא ברכה במקום בו הוא נמצא, וישמע ברכות ממשהו אחר.
- אם האיש עתיד לחזור לביתו בשעה מאוחרת תדליק אשתו עבורו בזמן, וכשיגיע ידליק בלא ברכה. לשיטת האשכנזים הוא יכול להתכוון קודם שעת ההדלקה שלא לצאת בהדלקת אשתו, וידליק בברכה כשיגיע לביתו.
- לשיטת הספרדים: אינו רשאי לכוון ולא יכול להדליק בברכה אחרי שאשתו הדליקה.

ג. מקום ההדלקה

- השיקול המרכזי צריך להיות מהו המקום המתאים ביותר לפרסום הנס.
- כשמדליקים בפתח הבית או בפתח החצר מצווה להניח את החנוכה בגובה 10-3 טפחים (24-80 ס"מ) שזהו הגובה האידיאלי עפ"י חז"ל לפרסום הנס. **בדיעבד**, אם הניחו עד גובה 20 אמה (9.6 מטר) יצא.
- כשמניחים על אדן החלון, אפשר להניח עליו גם אם הוא גבוה יותר מ-80 ס"מ מהקרקע, כדי שיהיה פרסומי ניסא כלפי חוץ.
- מי שגרים בבנייני קומות וחלונותיהם גבוהים יותר מ-20 אמה, אם יש מולם דירות בגובה דומה ידליקו בחלונות או במרפסת שפונה לבניינים שממול. אם לא – ידליקו בתוך הבית ליד הפתח.

ד. דיני אורח בהדלקת נרות

- **אורח חייב להדליק** בברכה בנרותיו שלו או להשתתף בעלות הנרות והשמן עם בעל הבית. אפשרות אחרת היא שבעל הבית יאמר שהוא מקנה במתנה מהשמן או הנרות לאורח.
- כשהאורח מדליק - לשיטת הספרדים: ידליק בפתח חדרו או בחלון חדרו הפונה לרה"ר, ואילו לשיטת האשכנזים ידליק במקום בו יאכל.
- אם ישנו מקום בו פרסום הנס גדול יותר באופן מובהק (כגון: חדר אוכל במלון) – עדיף לכל הדעות להדליק שם.
- אורח שאשתו מדליקה בביתו – פטור מהדלקה, אך מוטב שידליק בלא ברכה או שישתתף על בעה"ב בהוצאות.
- **בני ישיבה ותלמידות מדרשה:** לשיטת האשכנזים אינם יוצאים ידי חובה בכך שהדליקו עליהם בביתם, ועליהם להדליק בחדר האוכל שלהם. בני עדות המזרח יכולים לסמוך על דעת רבים מפוסקי הספרדים לפטור ולסמוך על ההדלקה בביתם, ואם ברצונם להדליק בעצמם, ידליקו בלי ברכה.

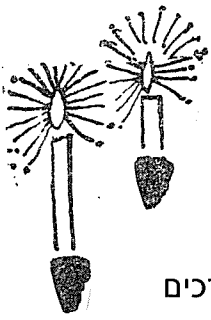

ה. שבת חנוכה

***מנחה בערב שבת** – ראוי לכתחילה להתפלל תפילת מנחה בערב שבת לפני הדלקת נרות חנוכה. שני טעמים בדבר: א. בערב שבת, הדלקת נר חנוכה נעשית קודם הלילה בפלג המנחה, וסומכים על השיטה שפלג המנחה נחשב כלילה, וא"כ כאשר מתפלל מנחה לאחר הדלקת נר חנוכה, משמע שמחשיב את פלג המנחה ליום והרי זה **תרתי דסתרי**. על-פי טעם זה, יש פוסקים הסבורים **שעדיף אף להתפלל ביחידות** לפני הדלקת נר חנוכה, ולאחר ההדלקה ללכת לביהכנ"ס לשמוע קדיש וקדושה. ב. תפילת מנחה היא כנגד תמיד של בין ערביים, ונר חנוכה כנגד הדלקת המנורה, שהיתה בביהמ"ק לאחר הקרבת קרבן התמיד.

* **בערב שבת**, ידליקו נרות בבית הכנסת לפני תפילת מנחה.

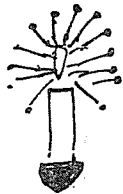
***במוצאי השבת**, מדליקים נרות בבית הכנסת לפני ההבדלה על היין (וכמובן לאחר שאמר "אתה חוננתנו").

***אבלים** תוך י"ב חודש רשאים להדליק נרות בבית הכנסת מלבד ביום הראשון בו מברכים שהחיינו.

*בהדלקה בבית בערב שבת מדליקים נרות חנוכה לפני שמדליקים נר שבת, ויש לשים לב שיהיה די שמן או נרות גדולים די הצורך כדי שידלקו עד חצי שעה לאחר צאת הכוכבים.

***במוצאי שבת - מנהג הספרדים**: **להקדים הבדלה להדלקת נר חנוכה**.

*למנהג **האשכנזים**: יש המקדימים נר חנוכה להבדלה ויש המקדימים הבדלה לנר חנוכה, וכל אחד יעשה כמנהגו. אם מדליקים לפני הבדלה יקפידו לומר תחילה: "ברוך המבדיל בין קודש לחול".

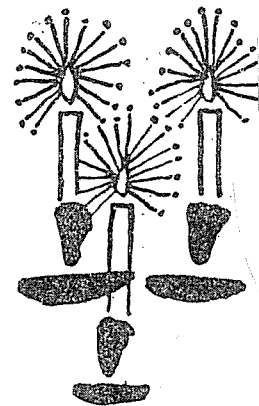
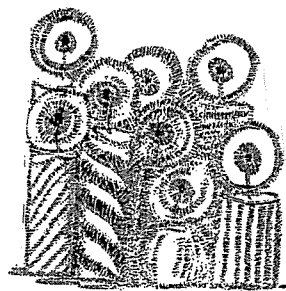
*מי שאין לו מנהג ברור, יקדים נר חנוכה להבדלה.

ו. הדלקת נרות בבית הכנסת ובאירועים

- **נהגו להדליק** בבית הכנסת בברכה כדי לפרסם את הנס, וכן עבור אנשים שאין להם בתים או שאינם יודעים לברך. **יש המצריכים שיהיה מניין** בבית הכנסת בעת ההדלקה ויש המקלים בכך.
- באירועים, כגון מסיבות וטיולים לא אמורים להדליק נרות חנוכה בברכה, כיוון שהמצווה נתקנה להדליק בבתי מגורים. עם זאת נוהגים להדליק לשם פרסום הנס, וראוי להדליק בלי ברכה. אכן, הרוצה לברך – יש לו על מי לסמוך ואין למחות בו, ובפרט אם יש שם אנשים שאינם מדליקים נרות בביתם.
- אם האירוע מתקיים בבית הכנסת או לחילופין מקיימים במהלכו תפילת ערבית במניין – יש לדעת כמה פוסקים מקום לברך לכתחילה.
- **אין יוצאים ידי חובה בהדלקה המתקיימת בבית הכנסת או באירועים**, ולכן גם אדם שהדליק באירוע ואף ברך על ההדלקה, צריך לשוב ולהדליק בברכה בביתו.

חנוכה שמח

70 שנה לכ"ט בנובמבר

נירה רון

מפת החלוקה

ביקשתי מהחברים הוותיקים לספר מה הם זוכרים מאותו ליל ההחלטה הגורלית של מועצת האו"ם, 29 בנובמבר 1947. שבעים שנה עברו וחברים דברו על כך בהתרגשות ובעיניים נוצצות.

דוד בן דוד:

הייתי אז בכפר עציון. זה היה בשבת ואני ישנתי שנת צהריים. חייתי למוצאי שבת כי ידעתי שבערב תתקיים ההצבעה באו"ם אשר תשודר ברדיו. בכפר עציון היה רק מכשיר רדיו אחד בחדר האוכל וכל חברים הצטופפו סביבו. המתח היה עצום, כל אחד ספר את הקולות. כשצרפת הצביעה בעד, זו הייתה הפתעה גדולה כי לא האמנו שתצביע בעד, היא הייתה די עויינת באותם ימים. כל המדינות הקומוניסטיות הצביעו בעד המדינות המוסלמיות הצביעו כמובן נגד ויגוסלביה נמנעה. כל קול היה הפתעה כי אף אחד לא ידע מראש מי בעד ומי נגד. כשהודיעו על הסיכום הסופי: 33 בעד, 13 נגד ו 10 נמנעות. התחילו כל החברים לרקוד בפיג'מות.

אני הלכתי לאורווה, הוצאתי את הסוסה פרסתי על גבה דגל ישראל, עטפתי את רגליה בבדים כחול לבן, לקחתי את עדינה ורכבנו למשואות יצחק הקרובה. שם לא היה מתח כמו אצלנו, וכלם התחילו לרקוד והיה מאוד שמח.

בכפר עציון הדלקנו מדורה גדולה שתראה מסביב, בעיקר בכפרים הערבים שסביבנו ורקדנו עד מאוחר בלילה.

למחרת הגיעו אלינו הערבים מהכפר "בית עומאר", שהיה עד אז כפר ידידותי, בירכנו אותם על שיש להם מדינה עכשיו והם בירכו אותנו בחזרה על המדינה שלנו. אך מאותו יום לא העזתי יותר להיכנס לכפר.

יהודית בקרמן

הייתי אז בבית בירושלים. אני זוכרת את אבא שלי יושב עם הראש ממש בתוך הרדיו. שמענו את ספירת הקולות: יס...נו...יס.. ורשמנו את ההצבעה. בסיום ההצבעה יצאנו לרחוב. כולם יצאו בפיג'מות לרקוד ברחובות. אני זוכרת את השמחה הגדולה ואת הריקודים. למחרת היו כבר הרוגים...

עמליה זוהר

בכ"ט בנובמבר 1947, יום הכרזת האו"ם על הקמת המדינה הייתי ילדה בת 14 בפנימייה ברעננה. המנהלים של הפנימייה אספו את כל החניכים בחדר האוכל, שם היה מקלט רדיו גדול, ושם שמענו את הדיון שהיה באו"ם ואת ספירת הקולות של הארצות שהשתתפו בהצבעה. שמענו קולות של "יס" ו"נו" ובסוף ספרו את כל הקולות והכריזו על רוב להקמת מדינה יהודית.

קשה לתאר את השמחה במילים. כל הילדים בכו אחרי שמנהל הפנימייה הסביר לנו: "ילדים, יש לנו מדינה". השמחה פרצה ללא גבולות. ילדים בכו וצחקו, חיבקו ונישקו. תוך כדי השמחה והמהומה הודיעו לנו שניסע למרכז רעננה. כמובן שרצנו לעלות על המכונית של הפנימייה ונסענו למרכז. המראה שנגלה מול עינינו היה מדהים ומרגש. אנשים שלא הכירו נישקו זה את זה, הרימו על הידיים ורקדו הורה במעגלים. אותי, למשל, הרימו שלוש פעמים אנשים שלא הכרתי.

השמחה הייתה גדולה ומאושרת, עד שגם אנחנו - בתור ילדים - קלטנו את גודל השעה ההיסטורית הזו. גם לאחר שחזרנו לפנימייה עוד המשכנו לרקוד עד אור הבוקר.

דבורה כהן

בזמן הזה הייתי כלואה בקפריסין, בדרך לארץ ישראל. בכל ערב הקריאו לנו ברמקול את החדשות באידיש.

באותו ערב שמענו על הצבעת האו"ם, הייתה שמחה והיו ריקודים, אך מיד עלו החששות - אנחנו כלואים פה כבר למעלה מחצי שנה, ומה יקרה איתנו?

אל למעשה, האירוע לא שינה את החיים שלנו בקפריסין. המשכנו בעיסוקינו, למדנו עברית, התכוננו לשרות הצבאי. השתחררנו מקפריסין רק בהפוגה השניה של מלחמת העצמאות, ביולי 1948.

חַנְכָּה תַּשִּׁיט

הַנִּרְוֹת שׁוֹב דָּלְקוּ, כְּכֵל הַשָּׁנִים,
אַךְ אוֹתָם בַּחוּרִים שֶׁנִּפְּלוּ גִבּוֹרִים.
אִי-אַפְשָׁר לְשַׁכַּחַם — נִצְבִּים מִלִּי צִינִים.
כִּי אוֹתָם בַּחוּרִים לָחֲמוּ עַל מַשְׁלֵט —
הִבִּיאוּ הַדְרֹר בְּגוֹפָם שֶׁנִּשְׁמַט,
חוֹלְלוּ בַּשָּׁנִית זֶה נֵס חֲנֻכָּה.

אביבה פלבניק

הייתי ילדה קטנה וגרנו אז בשכונת חאפ בגבעתיים (היום קריית יוסף), זו הייתה שכונת צריפים, ובאותו יום שישי התחילו לבנות מקלטים, חששו מן העתיד לבוא.

אני שאבי חזר מבית הכנסת כולו נרגש ונרעש: שמעתם, יש לנו מדינה!

יצאנו החוצה ורקדנו עם כולם, ילדים קטנים ומבוגרים, כולם התחבקו והתנשקו. יה מאוד מרשים. אני זוכרת עד היום את הרעש וההתרגשות.

יעקב שיפמן ז"ל

מתוך כתבי אבי, יעקב שיפמן ז"ל, שנמצאו לאחר שנפטר והודפסו בחוברת: "המחברות של אבא, סיפורו של יעקב שיפמן וכפר עציון בין כ"ט בנובמבר 1947 ל- ה' באייר תש"ח"

נירה רון

המחברת הראשונה שמצאנו נפתחת בתיאור המתח השורר בישוב כפר עציון באותו נובמבר 1947

בימי נובמבר:

החיים בקבוצה מלאי מתיחות. כולם תחת רושם הדיונים באר"ם בעניין החלוקה. בזמן שידור החדשות כל החברים מתרכזים מסביב למשדר ומקשיבים למצב הדיונים. המצב עולה ויורד, פעם לטובה ופעם לרעה. האישיות המרכזית היא שמואל [ארזי]. האופטימיסט המושבע והפרשן המדיני הבלתי רשמי. ומה דעתו? והוא בהגיון ברזל מסביר שבסיכום יהיה טוב ונקבל את שני השלישים הדרושים. יחד עם זה שוררת מתיחות מבחינת הביטחון. העיתונות מודיעה כאילו הערבים עומדים לפתוח במאורעות על מנת להשפיע על גורל הדיונים, וחוששים שכמקום תורפה יבחרו להם בנקודות מבודדות באזור ערבי. כמובן שהמקום שלנו נחשב ביניהם. נשלחה מחלקת פלמ"ח לעזרת הגוש ובראשם דני [מס]. תפקידו לעזור לארגן את הגוש להגנה...

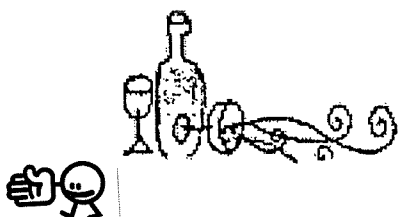
כאן בא תיאור של חיי השגרה הנמשכים כל אותו זמן בכפר עציון, הכנת תכניות פיתוח לשנה הבאה, בניה חדשה והכנה לחורף הקרב - "כל יום ואתו צמיחת היצירה".

...אבל למחשבותינו נכנס אי שקט המורגש בכל האווירה. כאילו אנו נושמים באוויר של ימים חשובים המתקרבים ובאים ואתה הרגשת חרדה, שהנה יופר השקט והשטף של החיים הרגילים מלאי היצירה. במוחו של כל אחד מנקרת המחשבה, ומה יהיה גורלנו? הלוא אנחנו במדינה ערבית, בלב ים האויב. אבל לא מדברים על זה, כל אחד עושה את חשבוננו, הישוב שלנו בליבו, אבל בקול הוגים בימי ההכרעה בדיוני האו"ם. רק לפעמים, בהיפגש חבר עם חבר בפניה, מביע את מה שמעיק על ליבו ומביע את הרהורי ליבו ובלי תימהון נוכח שגם חברו הוגה באותם הדברים. בסוף שניהם מודים בסיכום אחד, הלוא גם לנו במדינותינו היו בני תערובת והרבה יותר. אנחנו לא נופקר, אנחנו נעמוד.

נפלה ההכרעה

היה זה ליל מוצאי שבת. שמחתי להיות בשמירה. בכל הזדמנות ניגשתי לחדרו של בן ציון. בחדרו על יד המשדר, ישבו כמה חברים ואיתם יחזקאל [ליפשיץ], הקשיבו לנאומים בעדו ונגדו ויחזקאל מתרגם. והנה נשיא העצרת הודיע שהוא מפסיק את הנאומים וניגש להצבעה. כולנו עצורי נשימה מקשיבים להקראת השמות. בן ציון רושם במהירות והנה הסיכום, נפלה ההכרעה לטובתנו! ואז צלצלו הפעמונים, דפקו בדלתות הישנים וצעקות

היוצאות מעומק הלב, בלי משמעות מילולית. בתוך כמה רגעים התמלא חדר האוכל, הוצא יין והתחיל רקוד שאין לו גבול ואין לו סוף. ובעומדי מציץ בהתלהבות הריקוד נזכרתי באותו רגע ברובה שעל שכמי. כן, הגיע גם תורו, הריקוד והשירה יפסקו ומתחילה ממלכת הרובה.

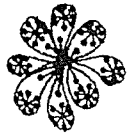

יין והתחיל רקוד שאין לו גבול ואין לו סוף. ובעומדי מציץ בהתלהבות הריקוד נזכרתי באותו רגע ברובה שעל שכמי. כן, הגיע גם תורו, הריקוד והשירה יפסקו ומתחילה ממלכת הרובה.

זה היה ליל ריקוד והתלהבות עד לשיגעון. ידענו כי באותם רגעים רוקדים בירושלים, בתל אביב, בגליל ובנגב, בכל פינות הארץ ובכל פינות העולם, היכן שלב יהודי דופק. שמואל הנהג שהריק כמה כוסות, צועק ושר ומפזז ברגליו, צץ לו רעיון - בואו ניסע לשאר הנקודות לבשר להם, וכבר קפצו על האוטו ונסעו להביא את הבשורה. חלק התרכז במערב המחנה על יד המקלחת הדרומית והדליק מדורה. מישוהו סידר מסמרטוטים גולם ונתן לו כינוי "ג'וין" וזרקו לתוך המדורה, ומסביב ריקוד ההורה.

רחוק רחוק הלך הד הקולות לתוך שממת ההרים ואולי העיר את הישמעאלים השכנים. הנה זו היא שירת הגאולה ודפיקות הרגליים הם פעמי משיח.

הודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו !

שבת פרשת וירא

תמי וייל

בשבועות האחרונים ראינו את אורי יורד לתהומות ושב ועולה מהם בשלום, ברוך ה'.
חזינו ברחמיו של הקדוש ברוך הוא ובניסים שהשפיע עלינו. שפע ניסים.

ובעוד אנו שקועים עד צוואר בדאגה לשלומם ולבריאותם של אורי, הוקם כאן בניר עציון חמ"ל
בניצוחה של חברה יקרה.
בבוקר עזרו לדניאל לפזר את הילדות בגנים ובבית הספר,
בצהריים אספו את הילדות ודאגו להסיח את דעתן מהמחשבות על אביהן שחלה ואושפז בבית
החולים,
לפנות ערב הגיעו ארוחות ערב (אחת כל יום) וגם חברות שעזרו במקלחות, או סתם בקיפול
כביסה ובעידוד.
מהחמ"ל גם יצאו עידכונים לגבי מצבו של אורי, שלוו במסרוני עידוד רבים, ושם גם אורגנו
הביקורים אצל אורי.
אירגון למופת, וגם ביצוע.

והתפילות...

פרקי תהילים בזמן התפילה,
"מי שברך לחולה אורי בן תמר עם כל חולי ישראל עמו",
תהילים לרפואתו,
שיעורי תורה לרפואתו,
ולא רק בניר עציון.
ברוך ה' זכינו, וזכה גם אורי בזכות נטייתו הטבעית להתחבב על הבריות, שיתפללו עליו בכל
רחבי הארץ,
ואלה שלא נוהגים להתפלל, חשבו עליו מחשבות טובות וייחלו להחלמתו.
כל כך הרבה אנרגיה טובה שופעת כאן בינינו, בתוכנו בזמן הזה!

וליבנו מלא ברגשי תודה.

תודה

השבוע ציינו את יום פטירתה של רחל אמנו.
ואלו דברים שפורסמו ע"י סיון רהב מאיר, וכמו נשלחו אלי אישית..

"בספר בראשית מסופר רבות על מלחמות אחים.
מלחמות שמקורן בצרות עין, בקנאה...
הבל וקין, יצחק וישמעאל, יעקב ועשו, יוסף ואחיו.
מלחמת אחים מובילה אותנו תמיד להרס עצמי, לגלות, לחורבן.
גם לרחל אמנו היו כל הסיבות להילחם באחותה לאה.
לאה נישאה ראשונה ליעקב, הייתה אם לילדים רבים בעוד רחל היתה עקרה, אבל רחל
מתגברת.

היא שוברת את התסריט הצפוי של ספר בראשית ומוחלת על הקנאה והשנאה למען האידיאל הגדול יותר.
ונראה שזו התרופה הנדרשת לנו היום - וויתור, עין טובה, גדלות רוח גם כלפי מי שנראה כמתחרה..."

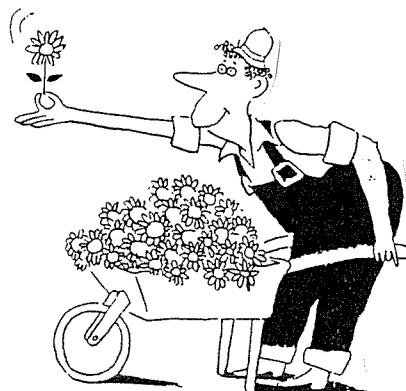

ישנה אימרה ששמעתי לא פעם במחזורינינו:
אנשי ניר עציון טובים, בזמני שמחה, ולא עלינו בימי צרה ומצוקה.
ואני אומרת: בואו נהפוך זאת להרגל!
"במקום לבחור במלחמת אחים בואו נבחר ביחסי אחווה בין אחים.
יחסי קירבה ואחדות כאלה הם לא עניין מקומי וזמני. הם בונים את בית ישראל."
הם יכולים לבנות את בית ניר עציון.

דברים אלה כתבתי
לעילוי נשמתה של רותי זיכרונה לברכה, ממנה למדתי עין טובה,
ולרפואתו של בני עם כל חולי עם ישראל ואחרים במהרה.

ואסיים במילותיו של רבי אלימלך מליז'נסק:

אדרבה, תן בליבנו
שנראה כל אחד מעלת
חברינו ולא חסרונם,
ושנדבר כל אחד את
חברו בדרך הישר והרצוי
לפניך, ואל יעלה שום
שנאה מאחד על חברו
חלילה ותחזק התקשרותנו
באהבה אליך, כאשר גלוי
וידוע לפניך, שיהא הכל
נחת רוח אליך.

פרידה מיונית הגננת

בס"ד

"הדואג לימים זורע חיטים, הדואג
לשנים נוטע עצים, הדואג לדורות
מחנך אנשים"

(יאנוש קורצ'אק)

צוות הגיל הרך רוצה להגיד **תודה**
ולהביע את הערכתו ליונית יעקבי,
שהיתה שותפה לעיצוב וחינוך דורות של
ילדים בניר עציון.

לפיכך נפגש ביום **ראשון** ר"ח כסלו,
19/11/2017, בשעה **17:30** באולם נוף
כרמל.

כולם מוזמנים!

לאחר כשלושים שנות עבודה מסורה בגני
הילדים של ניר עציון ובעיקר כגננת בגן
אלון (הגן הבוגר) פרשה יונית מעבודתה
החינוכית.

רבים מחניכיה בעבר הרחוק והקרוב
וחברים שמוקירים את פועלה הגיעו
להודות לה במסיבת הפרידה שיזם והפיק
צוות הגיל הרך.

גננות ומטפלות שעבדו עם יונית במשך
השנים הגיעו אף הן.

במהלך המסיבה המרגשת הושמעו
ברכות, הועלו זיכרונות, חניכיה לדורותיהם
שרו בהנחיית חנה בן ארי והוקרן קליפ
שהכינה אדרת לקסנר, שתיהן אימהות
לילדים שיונית חינכה.

ליונית בהוקרה על שנים נפלאות של
עשייה חינוכית ואיחולי הצלחה לעתיד.

דברי פרידה רכזת הגנים רחל פרייר

יונית יקרה,

ילדים באים מאהבה גדולה - חינוך עושים עם אהבה גדולה. ואת יונית עשית את זה עם הרבה אהבה.

חינוך מתחיל מבפנים, חינוך זה נתינה, נשמה, התבוננות והרבה סבלנות. חינוך זאת מלאכת קודש. ואת כל זה יונית, את עושה כבר 30 שנה. את יודעת את המלאכה ואת יודעת שחינוך זה עולם ומלואו. את מלווה את הילדים במסע של למידה. להיות איתם, להיות לידם, לכוון ולחזק. חשפת אותם להתנסויות, יצרת סביבת למידה בגן שאפשרה חקירה עוררת בהם סקרנות, עוררת מחשבות, ידעת מתי לחזק ומתי לשים גבול. עולם מלא עבור הילד. ככה חינוכת דורות רבים.

את יכולה להביט אחורה בגאווה ולזכור שאת משאירה כאן מורשת, משאירה כאן חותם ומשאירה לנו מודל.

אריסטו אמר – "השורשים של החינוך מרירים, אך הפירות הם מתוקים". היום אנחנו יושבים פה איתך ורואים את הפירות המתוקים שטיפחת עם הרבה אהבה, נתינה והשקעה. נגעת בהרבה ילדים, כיוונת אותם למקומות שונים, נתת להם מקום להתפתח, לגדול ולצמוח.

כל עבודה שנגמרת מזמנת תחושות של סיפוק והצלחה אך גם חששות. סיום הוא הזדמנות להתחיל משימות חדשות, דרך חדשה. מאחלים לך שתפגשי דברים חדשים, התרגשויות וסיפוק בכל דבר שתעסקי בו.

היום אנחנו רוצים להגיד תודה. תודה בשם הילדים, תודה בשם ההורים ותודה בשם צוות הגיל הרך.

אנחנו נתגעגע...

המלצה של הדלאי למה

יש יומיים בשנה שבהם אי אפשר לעשות כלום. אחד מהם ניקרא אתמול והשני ניקרא מחר. היום הוא היום הנכון לאהוב, להאמין, לעשות ובעיקר לחיות.

דברי פרידה: יונית יעקבי

ערב טוב לכולם,

אני מאוד מתרגשת לעמוד כאן הערב ולסכם תקופה כ"כ ארוכה של כשלושים שנה. אני זוכרת כמו אתמול את ימי הראשונים כגננת טרייה וחדשה, מהססת, לא תמיד בטוחה במה שאני עושה... צעירה בהרבה מרוב הורי ילדי הגן, ויודעת שלהיכנס לנעליים הגדולות של חנה הגננת הוותיקה זו תהיה משימה לא קלה... אך ביני ובין חנה הגננת נוצרו יחסים טובים והיא אכן יעצה ועזרה לי בצעדים הראשונים. הייתי גם חדשה פה במושב בין הוותיקים, אימא צעירה הנקרעת בין הבית לעבודה ושגם אחרי שעות העבודה עוזבת את ילדי ונוסעת להשתלמויות וללימודים כדי להעשיר את ילדי הגן בדברים חדשים. מידי פעם גם יצא מנחם לחודש מילואים ובנוסף לכך הסבים והסבתות גרו רחוק... ולכן לא כ"כ יכלו לעזור. היום במבט מרחוק אני רואה שאכן לא היו לי חיים קלים... אך הייתי צעירה והיו לי כנראה הרבה כוחות ומרץ ורצון להשקיע בילדי הגן. קיבלתי גם הרבה עזרה ממנחם, מיהודית ויהושע ז"ל, הדודים הקרובים והאהובים, וגם משכנות וחברות טובות שעד היום אנחנו קשורות ולכול אלה רציתי להודות.

עם השנים צברתי ביטחון, ידע וניסיון והאמנתי במה שאני עושה והעבודה בגן זרמה בצורה יותר נעימה וקלה. נהניתי תמיד לעבוד במשק, עם הנופים הנפלאים פה, עם הטבע המופלא כאן, פינת החי הנהדרת שילדי הגן כ"כ אוהבים תמיד וכמובן שנהניתי מאנשי והורי המשק שתמיד עזרו לי, לצוות וליילדי הגן. הכול תמיד עשיתי עם הרבה אהבה, אהבה לילדי הגן המתקנים והנפלאים שתמיד שמחו להתנסות וללמוד דברים חדשים, שאהבו תמיד ליצור, לטייל, לשמוח, לשיר ולרקוד עוד ועוד... שאהבו תמיד להתנשק, להתחבק ולספר משהו אישי. לא משנה עד כמה הגעתי לגן לפעמים עייפה או טרודה, תמיד ילדי הגן והצוות הנפלא שלי קיבלו אותי בשמחה ובאהבה. זה תמיד נתן לי כוחות ורצון להשקיע ולחנך עוד ועוד.

כמובן שאת כול הטיולים, משימות, יצירות, ארגונים, מסיבות, הצלחות, שמחות וגם קשיים וצרות לא הייתי מצליחה לעבור בלי צוות מקצועי, תומך, אהוב ומקסים! וכאן אני רוצה להזכיר חלק מהשמות של מי שעבד איתי הרבה שנים ולהם באהבה להודות. בכוונה כתבתי "חלק"... כי בטח מרוב שנים ואנשים שכחתי מישו... אבל זה לא בכוונה ואני מבקשת מראש סליחה! קודם כול למי שעבדו איתי צמוד במשך שנים כצוות בגן: המון תודות ואהבה ל: אתי ז"ל, מירי בן סירא, יפית, שרה, נילי, חיה, לילך, הדס צידון, אנדריאה, כרמית, לילך, אלון, מלכי, רננה, מוראל, ריטל, ריקי, שרון, חנה בן ארי, סימונה, יגאל, אינדה, הרב מנחם טל ולכול מי שעוד עבד איתי. תודה לרכזות הגנים: חנה נווה, משכית, קרינה נירה ורחל. תודה לאנשי המקצוע שגם בלעדיהם לא היה אפשר: יהודה, משה, אורן נווה, אורן יהלום, אבי, יגאל, יוסוף ובנו איברהים, גרשון, מאיר ועוד. תודה לכול מי שהיה בוועדת חינוך והקשיבו, עזרו ותמכו בשעת הצורך, לגדעון ולארנון.

תודה לציקי השכנה, החברה והשותפה לעבודה וללימודים, ולכול השכנות בגנים הסמוכים שהן הגנות והסייעות של הגיל הרך בניר עציון. למפקחות התומכות: יונה זמירי ואפרת אדרי. לפסיכולוגית של הגן קרן, לרחלי מהמועצה, לשרון ושרית הספקים ומיכל חרמון שהביאו דברים יפים לגן ולכול מי ששכחתי כמובן... תודה לילדי הגן המקסימים והאהובים. תודה לאותם הורים מקסימים שתמיד הציעו עזרה ואמרו מילה טובה, עודדו תמכו הקשיבו ושיתפו איתי פעולה.

וכמובן תודה מיוחדת למשפחתי האהובה והיקרה: תודה מיוחדת למנחם שהיה שותף ועזר בכול דבר. תודה לבנים שלי שתמכו וגזרו וסחבו וגם סבלו מאימא שתמיד הייתה עסוקה ולא תמיד פנויה. סליחה שנאלצתם כילדים בגן להתחלק באימא (שהיא גם גננת) עם עוד ילדים... זה לא היה קל לאף אחד מהצדדים. סליחה שנשארתי עם שכנה או סבתא כשאתם חולים כי אימא בגן או בלימודים. תודה לה' שזיכה אותי לחנך דורות של ילדים ונתן לי כוחות להתמיד בזה הרבה שנים.

לסיום התודות, תודה רבה למארגני הערב המרגש הזה, תודה על המחשבה וההשקעה. שנים רבות הגן היה הבית השני שלי: קניתי בשבילו, סחבתי (מכאן כנראה בעיות הגב שלי...) ניקיתי, חשבתי ותכננתי איך לשפר ולטפח את ילדי הגן והגן. בשנים האחרונות ב"ה, משפחתי גדלה, כול הבנים שלנו התחתנו, חוץ מאחד (יש הצעות?) נוספו לנו כלות ונכדים ...

ההורים שלנו הזדקנו (וגם אנחנו...) והיו זקוקים יותר ויותר לעזרה שלנו, התנאים בגן השתנו וגם ההורים ונוספו עוד ועוד סיבות ו... הרגשתי שזהו! אני צריכה לעצור. לעשות לביתי, למשפחתי ולעצמי. הרגשתי שסוף זו גם התחלה חדשה, של: שמחות חדשות, תחביבים חדשים, הרחבת אופקים ושהכול יעשה אי"ה בנחת ובבריאות טובה. יצאתי לפנסיה מוקדמת עם הרבה זיכרונות טובים בלב, עם הרבה תמונות באלבומים וסרטוני

סוף שנה שמנחם תמיד איתי הכין. יצאתי עם שלושה קלסרים מלאי מכתבי תודה וברכות מחממות לב מהרבה הורים של ילדי הגן במשך הרבה שנים ואני יודעת ואני שומעת שהזיכרונות ילכו תמיד איתי. אוהבת אתכם, יונית הגננת.

שמרת קליין (זמיר)

"אמור לי ואשכח, למד אותי ואזכור, שתף אותי ואלמד"

יונית יקרה, הגננת שלי ושל הבנות שלי () :

שנים שנים של השקעה נטמעו בכל כך הרבה ילדים ששיתפת אותם- והם למדו. הפנימו ערכים של נתינה, סובלנות, כבוד אחד לשני. חוו אצלך שיגרה ברוכה - שכל כך רצויה וחשובה - של תפילה, מפגשים, התעמלות בוקר ויוגה, טיולי טבע, הכנה לקראת חגים, ימי הולדת ואין ספור פעילויות מהנות ומעשירות. אני זכיתי לחוות את כל אלה כילדה, וכאמא.

הבנות בילו אצלך חלק נכבד מזמן הילדות- שכל כך משמעותי בחיי כולנו- שנים שמעצבות את האופי והאישיות ואצלך בגן חובה היו חשובות במיוחד לקראת המעבר המשמעותי לכיתה א' עם כל הכרוך בו. הקניית הרגלי למידה, הכרה ראשונית של האותיות בפינת הכתיבה המפורסמת, קלמר וציוד אישי שביקשת שיהיו לכל ילד במגירה - הרגלים חשובים שהקנית להן ובכך ריככת את המעבר הלא פשוט ממסגרת של גן עוטף ושמור למסגרת בית הספר. הבנות היו גאות להראות לנו את החיזוקים החיוביים שחילקת להם- אם זה מדבקות או קשתות יפות - היו גאות במאמץ שהשתלם להן. הרגשנו זאת ישירות בבית עם לוח המעשים הטובים שחילקת לילדים ובכתיבת מכתבים של נחת בימי שישי.

ממך למדנו לקרוא לפירות "ממתקים של הטבע", למדנו ששוקולד חשוב לפעמים בעיקר בשביל העטיפה שנלקחה לשימוש חוזר ביצירות הגן, יחד עם הבנות למדנו ממך את ערך המיחזור וכלל המשק נהנה מהיצירות הממוחזרות שיצרתם.

וכמובן- מתוקף תפקידך כגננת שגרה במשק, ילדי הגנים רצים אלייך גם בשבתות ובחגים ומקבלים ממך חיבוק בשבילי המשק בתוספת קבועה של פרגון- אם זה על הבגד, על התסרוקת או על הנעליים החדשות. תמיד מתייחסת גם לאח שליד, ולא נותנת לאף אחד להרגיש בצד.

וקצת מהחוויות שלי כילדה בגן אצל יונית- אני זוכרת שהייתי יושבת שעות בגן ליד יונית ומציירת בית עם ארובה ופס של שמיים עם חצי שמש צהובה ומתלהבת בפני יונית רק מאה פעמים ביום על הציורים שציירתי ועל כך שאני יודעת גם לכתוב כמה מילים... בתמורה להתלהבות היומיומית שלי, כשבמסיבת הסיום היה את השיר "קופסת הצבעים" ששרה עופרה חזה, יונית העניקה לי את התפקיד לכתוב באמצע הלוח את המילה "שלום" כשברקע התנגנו המילים "ישבתי לי, ישבתי וציירתי שלום".

בזמנים שלנו, בחצר הייתה מגלשה צהובה שהכי אהבנו להיתלות על הדופן הגבוה שלה ולקפוץ למטה. היה כמובן המקלט השימוש העיקרי שלו היה לטפס עליו למעלה ואז לרוץ חזרה למטה במדרון.

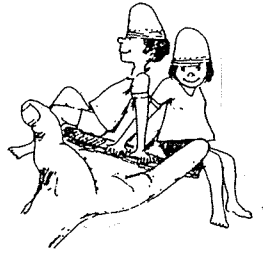
היו ימי הולדת משותפים לילידי החודש, חגיגת החגים ומסיבות עם תפאורה שהגננות הכינו במו ידיהן ולא עם המקלדת, היינו מטיילים עם יונית לעצי התות המפורסמים במשק ואז גם חוונו לראשונה את חווית בניית בית לתולעי משי בקופסת נעליים.

וכמו שאת יונית תמיד אמרת להורים במסיבות, גם אני אוסיף- שזה הזמן להודות גם למנחם- על שנים של עריכת סרטונים למסיבות סיום, על העברת דפי טיוטא מהנהלת חשבונות לגנים כדי שיהיה לילדים על מה לקשקש, והכי חשוב- על הורדת הסביבון הנחשק במסיבות חנוכה בדרמטיות הנכונה :) :

**תודה יונית על אז ועל היום,
שמחים בשבילך על יציאה לדרך חדשה ובטוחים שתהני ממנה יחד עם המשפחה.
אוהבים - דור של ילדים שחוו אצלך "מתחת לסינר" שנה או שנתיים
אבל שתמיד תמשיכי להיות בשבילם "יונית הגננת"**

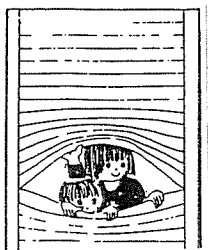
הדס בן דרור:

פרידה מיונית

החלטתי והחלטנו לקחת מהגן של דודו, שלנו, את השיר גינה נהדרת. שוואלה.. מאפיין את מה שקורה כאן, את מה שצמח כאן. אז.. יש פה גינה, גינה נהדרת. יש פה גינה שיונית גידלה, ובגינה צנונית אדומה גם גזר ירוק ואפונה. היא זרעה, השקתה, עדרה מעט. השקתה בסבלנות, השקתה בשמחה. הכינה לנו חדר הפתעות, שמות על המגירה. זרעה, והשקיעה. ובתהליך הכנת הגינה היו גם תולעי משי שמתו תמיד לפני שהפכו לפרפרים, אבל העיקר שהרטבנו אותם, וכל בוקר באנו לראות אם יצא מהם משהו. יונית זרעה והשקתה אבל הקפידה שהבנים לא יעשו פיפי בארגז החול, ולהשקות.. להשקות רק את העציצים שבחוץ. עם מים.

וכשגדלו הפירות אז קטפה אותם, יד ועוד יד, כך אספה אותנו. שילחה אותנו לבית ספר של גדולים במעלה ההר ממול. ובימי שישי אחרי בית ספר, כשהתיק עוד היה גדול יותר מהגוף שלנו. באנו, העציצים המושקים והמושקעים, והתגעגענו ורצינו תמיד לחזור, ואשכרה התעניינו מי היה אבא של שבת, והרגשנו ענקיים ובוגרים ליד אלו שהיו בגן, ותכלס, קינאנו. וחיכינו לסביבון שיפול מהתקרה ויביא לנו הפתעות, והוא סובב סובב ולא רוצה לישון. וגם אנחנו לא רצינו לגדול ושיפסיקו לפנק אותנו ולעטוף אותנו בכל כך הרבה חום. ואיתך יונית, חווינו את כל זה, ילדי שנות ה - 90 שהיום כבר גדולים. אנחנו אחרי צבא ושירות, לומדים ומחנכים על הערכים שגידלו אותנו, כאן, כשעוד היינו נבטים קטנים. מנסים להשקות את אלו שאחרינו באותה שיטת השקיה שגידלה והצמיחה אותנו. וכל שאנחנו מתבגרים יותר- אנחנו מעריכים יותר. מבינים מה זה להיות גננת, שמחה, עם סבלנות, עם רצון לתת, עם חיבוק חם ומפרגן. מה זה לקבל כל שנה קבוצה חדשה של ילדים, להגיד להם בוקר טוב כל בוקר, לצלם דפי צביעה, לחשוב על רעיונות חדשים על איך לקרב את החגים לליבם, ללוות וללמד אותם איך הולכים בכביש... ולהיות בטון דיבור האוהב והדואג הזה, ששמור רק לגננות מתמידות. אנחנו מפנימים יותר כמה מאתגר זה לחשוב על תהליכים חינוכיים חדשים שנכונים כל פעם לקבוצת גיל אחת, להם ורק להם. איך שואפים שאלו יצמיחו אותם, יהפכו לגינה נהדרת. תמיד תהיה לנו פינה קטנה בלב. ונראה את הגן של יונית, כמו ילד נרגש שעניו נוצצות נוצצות. רצינו רק לאחל לך את כל הטוב. שתזכי להעצים את עצמך, ואת הסובבים אותך בתקופת חיך החדשה. שתראי את הפירות, שתשמחי בהם ותדעי, שהרבה בזכותך.

תודה על השנים !

נעים להכיר !

לו ואליעם טל

לו ואליעם, נשואים כשנה.

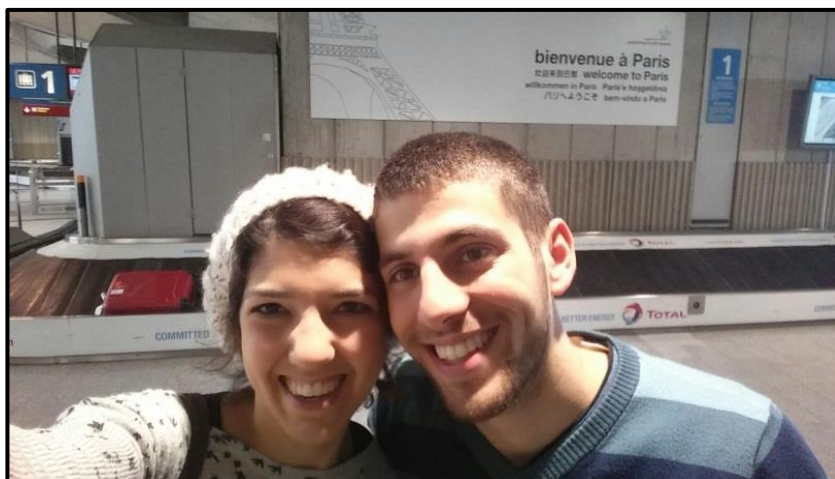
אליעם- במקור ממושב קשת ברמת הגולן, כרגע עובד במשרת סטודנט עד לתחילת הלימודים רשמית בשנה הבאה בעז"ה.

לו- במקור מעין הוד, שנה ד' בלימודי סיעוד באריאל.

לפני המעבר גרנו מספר חודשים בעתלית. הרגשנו שמהו חסר באווירה ולא הצלחנו להתחבר למקום. לאחר שיטוטים רבים בחיפוש אחר בתים באזור (מטעם קרבה למשפחה של לו ועבודתו של אליעם), שמענו במקרה על צריף שמתפנה פה בניר עציון וניסינו את מזלנו;

ב"ה נכנסנו מהר מאוד לצריף שהפך לביתנו. רק חודשיים עברו אבל כבר מרגישים נהדר פה, שכנים טובים, אווירה טובה, טבע בלתי נגמר ועוד ועוד...

אז תודה רבה על הכנסתנו, מחכים לפגוש כל אחד ואחת מכם: !

מן הארכיון מפעל ניר-חן

בתחילת שנות ה-60 הוחלט בניר עציון שיש צורך במפעל תעשייתי, נוסף על ענפי החקלאות. בעקבות הצעה של מחלקת התעשייה במרכז החקלאי של הפועל המזרחי, הוחלט לרכוש מפעל למוצרי מתכת שהיה בתל אביב. המפעל עיבד שברים ופסולת של נחושת, פליז, אלומיניום וכסף וייצר מאפרות, אגרטים קישוטים לסידורי תפילה ועוד... בעל המפעל, מר פיין, היה מעוניין למכור את חלקו של המפעל, זה שעסק במתכת ולהשאיר בידיו את יצור כלי החרסינה. היו לו מוניטין, לקוחות קבועים ורוב היצור היה בעיקר לחו"ל ולכן אפשר היה לקבל מן המדינה מימון ואשראי מתאים. נרכשו ממנו גם המכונות, תבניות היציקה, ומלאי הסחורה שהיה בידו. מבנה מתאים נבנה ליד המוסך (קיים עד היום), ושימוש מאוחר יותר למגורי התאילנדים שעבדו בבנות)

המפעל שקבל את השם: **ניר-חן**, התחיל לעבוד בסוף שנת 1961, בחודש כסלו תשכ"ב, בניהולו של יעקב שיפמן ז"ל. בסוף 1962 אף נבנה בית יציקה במפעל, כדי לחסוך את המשלוח לבית יציקה בפרדס חנה.

יעקב כהן (וילי) היה המשווק של המפעל, מנחם ברקאי (מנדוש) ומשה מרקוביץ (חברי ניר עציון) היו המעצבים, היו עוד 2-3 עובדים שכירים.

ניר-חן ייצר מאפרות, מחזיקי מפתחות, פותחנים, חנוכיות, מחזיקי ספרים מפליז, ופמוטים, גביעים, כלים לבשמים ומחזיקי מפיות, מזוזות, כיסויים לסידור, חנוכיות, קופסאות, עטים ותכשיטים מכסף.

דבורה כהן מספרת שהמפעל היה אכזבה גדולה. כנראה שזה שהמוכר לא היה אדם ישר ומכר לנו מפעל שהיה כבר בדרך לקריסה כלכלית, ואנחנו לא בדקנו מספיק לעומק. התברר שהשוק היה רווי במוצרים כאלה.

מפעל ניר-חן עבד כשלוש בלבד ואף הציג את תוצריו בתערוכה בחו"ל, אך הסתבר שהוא מפסיד כסף. באסיפה הכללית שנערכה ב-1.9.1964, הוחלט לקבל את המלצת המזכירות ולסגור את המפעל.

קטלוג מוצרים

כלי לבשמים מכסף (היה
מגן דוד בראשון)
מש' כהן

מחזיק מפיות כסף, מש' כהן

MADE BY NIR-CHEN
NIR-ETZION ISRAEL

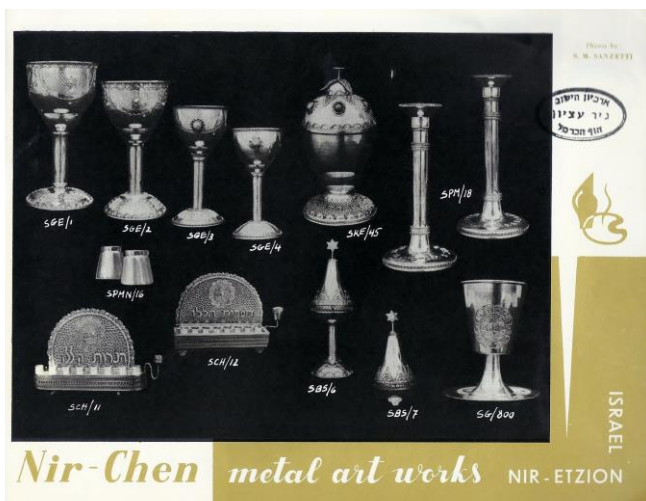
פמוטים כסף, מש' כהן

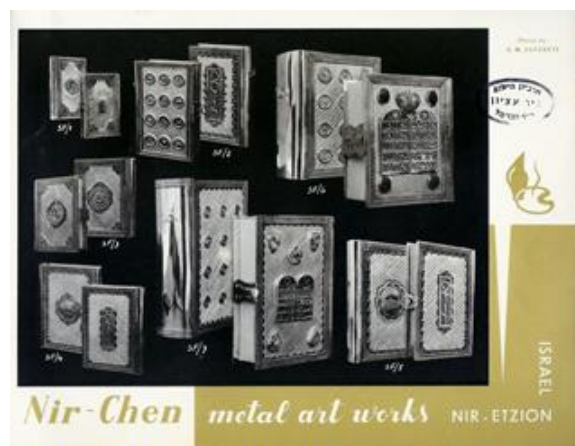
תליון כסף,
מש' בקרמן

מחזיק ספרים, פליז
משפ' כהן

משפ' רייך

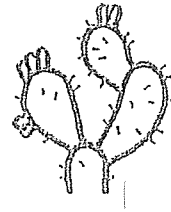

משפ' רייך

תמונת מצב גרעין "נצח" צבר ניר עציון לאה רוזנברג

ראשון המתגייסים אריאל יוסף כרמלי במקור ממילאנו איטליה. בוגר תיכון לאומנויות. אריאל משרת בחיל השריון. היחידה שלו מוצבת כרגע בעוטף עזה.

בנימין שי גוגנהיים המכונה גוגי או בנג'י במקור ממנהיים גרמניה. בעל תואר ראשון בכלכלה ובמדעי המחשב. גוגי משרת ביחידת קשרי החוץ ברמת הגולן. בשל המצב בסוריה גוגי עובד קשה מאד בחודשים האחרונים.

אביגיל טרש המכונה אבי במקור מלונדון. בעלת תואר ראשון. אבי משרתת ביחידה לקשרי חוץ לירדן ומוצבת בגשר אלנבי. אבי ליוותה את קבוצת הטייסים הירדנים שהגיעה לתרגיל כיבוי האש בכרמל.

קווין קאלו במקור מרומא איטליה. בוגר אולפן מסע. קווין משרתת ביחידת דוכיפת בכפיר. זו הפעם השלישית שקווין מנסה לעלות ישראל. לשמחתו ולשמחתנו הפעם הוא הצליח.

מרדכי מרקובסקי המכונה מורדי מלונדון, בריטניה. בעל תואר ראשון בהנהלת חשבונות. מורדי משרת ביחידת שמשון בכפיר. סבא של מורדי היה ממשחררי ירושלים במלחמת ששת הימים והוא זה שדחף אותו לבוא ולשרת בצה"ל. אח של מורדי נפצע קשה במבצע עופרת יצוקה אך זה לא הרתיע את מורדי מלשרת שרות משמעותי בצה"ל.

אפרים זילברמן המכונה אפי במקור מלונדון בריטניה. בוגר חינוך ישיבתי. אפי בן למשפחה חרדית שהחליט לעלות לארץ ולהתגייס. משרתת ביחידה 101 בצנחנים.

בנימין היתון המכונה בן במקור ממנצ'סטר בריטניה. בעל תואר בהיסטוריה. ארגן פעילויות פרו ישראליות בקמפוס. היה נציג בריטניה באחד מחידוני התנ"ך העולמיים. בן משרתת ביחידה 202 של הצנחנים ומוצב כרגע בבית אל.

חיים איסלר במקור ממנצ'סטר בריטניה. בוגר חינוך ישיבתי ולימודי נגרות. חיים בן למשפחה חרדית. בגיל 15 הוא החליט שהוא עולה לארץ ומשרת בצבא ורכש לעצמו דגל ישראל. את הדגל הזה אבא שלו הביא בהפתעה לטקס ההשבעה שלו בכותל המערבי. חיים משרתת בחטיבת הנח"ל.

יונתן באומגרטן במקור מהאג הולנד. בעל תואר ראשון במשפטים. יונתן משרתת בהנדסה קרבית. יונתן חזר ונחת מחופשה בהולנד ישר לנאום טראפ ולחברון.

עזרא ואן דריל במקור מהולנד. משרתת ביחידה המובחרת פלס"ר 7. עזרא נולד בישראל ובגיל שלוש הוריו החליטו לחזור להולנד. מאז הוא חולם לחזור לישראל ולשרת בצבא. עזרא חולם על קריירה צבאית ממושכת.

ישראל אוחנה במקור מרובע 17 פריז צרפת. בוגר ביה"ס אורט. ישראל משרתת בגבעתי. מגיל צעיר הוא שאף לעלות לישראל ולשרת בצבא. לאחרונה זכה להגשים חלום ולשרת בעיר האבות חברון.

נעמי בורגיוס. במקור מאנדורה. הילדה היהודייה היחידה באנדורה. למדה כלכלה. נעמי דוברת חמש שפות נוספות לעברית. משרתת כחובשת בחיל האוויר.

אחרונה חביבה הכלה שלנו. סופי גולדמן במקור מלונדון בריטניה. בעלת תואר בהיסטוריה. סופי משרתת כמשקית חינוך בעיר הבהד"ים. סופי עתידה בע"ה להשתקע בניר עציון לאחר נישואיה בסתיו הקרוב לאוראל שלנו.

חיים, אפי, מורדי, אבי, אריאל, נעמי וגוגי בחרו לעזוב את המשק בעתיד הקרוב ולנסות לחיות חיים עצמאיים במדינת ישראל. הפרדה קצת קשה אך אני שמחה שהצלחנו, המשפחות המאמצות ואני, להקנות להם כלים לחיים עצמאיים.

גרעין צבר הוא אחד הפרויקטים הציוניים והיהודים החשובים ביותר בדור שלנו. ככל שחולף הזמן ואני נחשפת יותר להיסטוריה ולרקע של החניכים אני מבינה את זה יותר ויותר. אני יכולה להגיד בוודאות שאלמלא גרעין צבר סביר להניח שחלק מהחניכים היו מתבוללים, אחרים היו חיים ללא שום זיקה למדינת ישראל. אני חושבת שזו זכות גדולה שהתגלגלה לידנו להיות חלק מהפרויקט האדיר הזה. תודה לכולם !

אריאל בתום מסע ניווטים 1

ישראל לאחר קבלת כומתה

חיים וגוגי

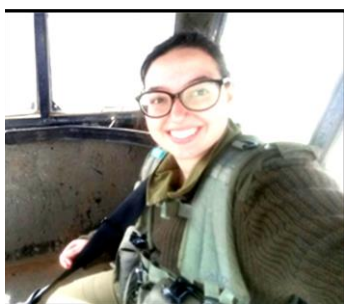
בן היתון לאחר צניחה

קוין ומודי לאחר קבלת כומתה

עזרא ויונתן בכותל

נעמי

טט

אבי וסופי

אפי בטקס קבלת כומתה בצנחנים 1

סאראי בן פייטאן ואחיו הצעיר

חיללים מקומיים
מיכל כהן אלדן

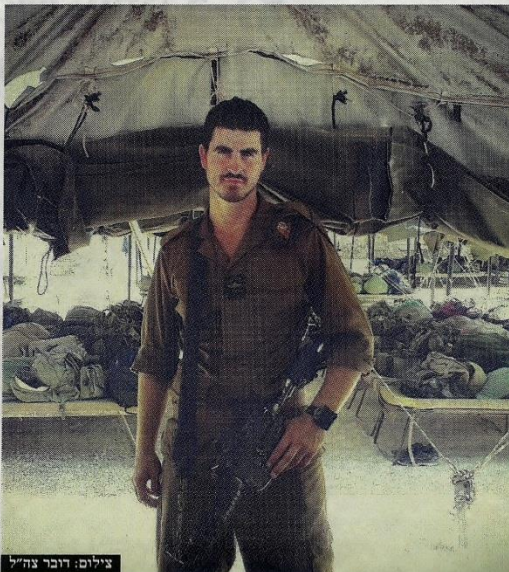
בהכשרת הצנחנים, מתגורר בקיבוץ ניר עציון

שאני יכול להכיר ולראות את כל חלקי החברה הישראלית. יש קונצרט בין העולים החדשים שאם לא עשית צבא אתה לא ממש ישראלי כי רק בצבא אתה מבין ומכיר את החברה הישראלית. גם כשקשה לך ואתה עייף ולעיתים קצת סובל אתה "כתף לכתף" עם החיילים עם ערבות הדדית וחברות שמותה קיימת רק בישראל. הקפתי את עצמי בחברה הישראלית וכך הפכתי את עצמי לישראלי.

צה"ל
בקשר לצה"ל, זה מרגש בעיני להיות חלק מהצבא היהודי של המדינה היהודית, הראשון בהיסטוריה. זה מקום להתפתח בתור בן אדם ולמצוא חברים טובים לכל החיים.

מדינת ישראל
יש בארץ אנשים פשוט טובים. אתה מרגיש את האחדות, את היהדות, אתה מרגיש בבית, בנוח להיות מי שאתה.

תוכניתך לעתיד
כרגע אני לא כל-כך רואה את העתיד הרחוק. בעתיד הקרוב אני מתכנן לצאת לקורס מ"כים.

צילום: דובר צה"ל

השירות הצבאי
אורך השירות שלי הוא שנתיים ושבע. אני מחוייב לשנתיים שירות, אולי אצטרך לחתום עוד. אני שלם מאוד עם הבחירה שעשיתי שנעשתה מתוך רצון עמוק, ומתוך מחשבה. השירות בצבא הוא שיא הפריווילגיה עבורי

אותם נגד האירגון. מטרתו היו להשפיע על דעת הקהל ולשנות אותו.

לארגון שלי קראנו "חברים של ישראל". הזמנו אנשים נהדרים מהארץ להרצאות: קצינים, אנשים שנפגעו בפגיעות או אנשים מהקהילה שלנו שהיו בארץ ויודעים את העובדות.

באנגליה נלחמים שתי מלחמות, המלחמה הראשונה היא בתקשורת. התקשורת האנגלית שמראה רק צד אחד מהמקרה כשהפלסטינים הם תמיד הקורבן. אנחנו מתלוננים ונלחמים שהתקשורת תהיה אובייקטיבית עד כמה שניתן ושהאמת תצא לאור. המלחמה השנייה היא התגייסות של הרבה חיילים בודדים שמגיעים מאנגליה. באנגליה אנחנו לא קהילה גדולה.

יש לי משפחה גדולה שגרה בארץ, בני הדודים שלי משרתים בצבא בהצטיינות. בן דוד שלי קצין בגולני, גבי אלכסון שהיה מצטיין יום העצמאות.

הקהילה שלי
אני גר בקיבוץ ניר עציון. משתר הקמת מדינת ישראל סיפור המדינה קשר חזק עם

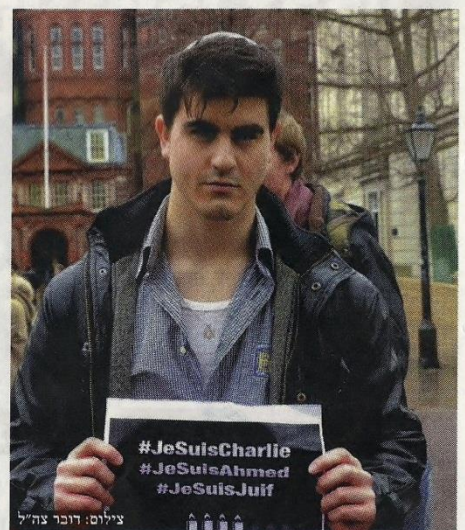
ה גורם לבחור אנגלי-יהודי בעל תואר בהיסטוריה לעזוב את לונדון להתגייס לצה"ל ליחידה מאתגרת כמו גרוד 202 של הצנחנים? ראיון אישי ומעורר השראה עם אדם מיוחד שעור נכונה לו הצלחה גדולה בעתיד. בן הייטון עוב משפחה וחיים נוחים בלונדון ולאחר שסיים תואר באוניברסיטה יוקרתית, תוך שהוא נלחם בתקשורת האנגלית ובארגונים אנטישמיים שפוגעים בתרבותה של ישראל בעולם, החליט להגשים את חלומו לשרת כלוחם בצה"ל.

בן הייטון: עליתי לפני קצת יותר משנה לארץ במסגרת גרעין "צבר" הישר לקיבוץ ניר עציון. ניר עציון הוא קיבוץ דתי ושיתופי. נולדתי במנצ'סטר ועד הצבא חייתי בלונדון כסטודנט ללימודי היסטוריה. באנגליה גדלתי בקהילה יהודית חמה, הייתי מדרוך בבני עקיבא וגדלתי על אהבת מדינת ישראל. הרגשתי מחוייב לעשות משהו כיהודי. הרגשתי אחריות להתגייס ולהשתתף בצבא ובמדינה שלי. כשהגעתי לגיל ששואלים מה אתה רוצה לעשות בחיים אני שואל מה אתה לא תעשה בחיים שיגרמו לך הרעה כל החיים שלך שלא עשית אותו.

אני יודע שאם לא הייתי מתגייס לצה"ל הייתי חש פיספוס והמחצה גדולה בכל חי. האמת שרציתי מאוד להתגייס מוקדם יותר אבל אז התקבלתי לאוניברסיטה יוקרתית בלונדון UCL. התחלתי את לימודי ההיסטוריה ובמסגרת הלימודים הצטרפתי לקבוצה שמתנגדת לתנועת BDS שפוגעת במדינת ישראל. זהו

בריטניה. בתקופת הבריטים ששלטו בארץ היו בניר עציון הרבה יהודים בריטים.

טיפים למתגייסים החדשים
למתגייסים החדשים ובעיקר למתגייסים העולים אני מאחל להם שינצלו את החוויה הישראלית כמה שיותר ושיקלטו הכל מהר ויקלטו מהר. אם באמת איכפת לך משהו תשנה את המצב למצב טוב יותר. כל הצנחנים הם מתנדבים. אני מתנדב יותר מהיתר כי הגעתי מתוך בחירה ולא כחובה לשרת בצה"ל. החיילים ביחידה מאוד מעריכים אותי ואת חבריי שהגיעו מחורל לשרת בצה"ל. אני אדם שבחר להיות פה בצה"ל לשרת לצנחנים אפילו שקשה לפעמים אני מרגיש מאושר להגשים את הרצון שלי לתרום ולהיות שותף בתרומה למדינה.

צילום: דובר צה"ל

אירגון אנטישמי שמטרתו לפגוע במדינת ישראל. יחד עם חברים הקמנו 2 אירגונים. הזמנו לאוניברסיטה קצינים בכירים מישראל שנתנו הרצאות והסבירו לסטודנטים את המצב האמיתי במדינה, ערכנו אירועים וניסנו לשנות את דעת הקהל שניזונה משקרים של תנועות אנטישמיות שונאי ישראל.

במקביל הקמנו עוד אירגון שמטרתו היתה להגיע לאירגונים האנטישמיים. היינו מחכים לסוף ההרצאה שלהם ואז שולפים שאלות קשות וכן הרסנו להם את האמינות ואת דעת הקהל שלהם. כשהם ערכו הפגנות, דיברנו עם אנשים שהשתתפו בהפגנות וניסנו לשכנע

לקראת הצבעת החברים על הסדר חלוקת פירות הנכסים היצרניים.

נחמיה רסל

המתווה של עקרונות הסדר חלוקת פירות הנכסים נמצא על "המדף" כבר כמה שנים ומחכה לדיון והחלטה יחד עם קליטת חברים חדשים ושיוך בתיים.

במתווה הקודם בסעיף 3.3 המתייחס לזכותם של החברים הוותיקים שנפטרו לפני היום הקובע בהיותם חברי משק לסכום מופחת המבטא במשהו את פועלם בהקמת ופיתוח המשק.

התאכזבתי לשמוע לאחרונה הכוונה להתייחס רק לחברים שהיו בחיים ביום הקובע.

יש לדעת ולזכור שכל ענפי המשק היצרניים הנוכחיים (למעט האבוקדו) הוקמו ע"י חברים ש"אינם זכאים" ואנו הדור השני דאגנו להמשיך ולפתח אותם.

אני יודע שמבחינה משפטית טהורה הם אינם זכאים אלא שמבחינה מוסרית הם זכאים ועוד איך.

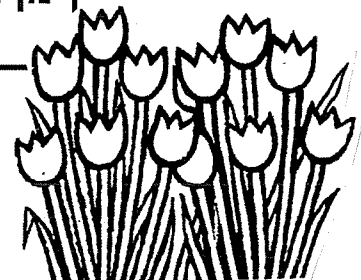
אנו חברה ערכית שמייחסת חשיבות רבה לצדק האמתי והמוסרי ולא דווקא המשפטי (והלא ירושלים חרבה ע"כ ששפטו כדין).

אין ספק שהפרשת חלק מהסכום ואפילו מועט תהיה ע"ח הסכום שיקבל כל אחד מאתנו אך זה יהיה הרבה יותר מוסרי וצודק.

תנחומים:

למשה דר במות אימו
נעמי (נעמה) דאר ז"ל
מן השמים תנוחמו!

מי יתמוך בנו לעת זקנה?

יונה ברמן - מתוך עלון בארות יצחק, הביאה הדסה פרידמן.

שכבתי במיטה בלילה וספרתי בית אחרי בית.

אחת, שתיים, שלוש... תשע, עשר... ארבע עשרה... הגעתי עד מספר 24. 24 משפחות בבארות יצחק הן כמונו, שאין להן אפילו ילד אחד שנשאר לחיות כאן בקיבוץ סמוך להוריו. למה ספרתי דווקא עכשיו? כי זה מטריד אותי בגילי המתקדם.

כי פגשתי את אלעד צונץ ביום עזיבתו לירושלים עם קנדל אשתו ובתם כרם. איחלתי לו הצלחה מכל הלב ובאותו רגע חשבתי לעצמי שעדה ודוד צונץ נפרדו מילדם האחרון שחי איתם בקיבוץ. במילים אחרות, צונץ הם המשפחה ה-24 שחיה היום בקיבוץ ושכל ילדיהם חיים מחוץ לקיבוץ. לא ספרתי משפחות צעירות מאיתנו שכבר חיתנו חלק מילדיהם וכולם עזבו, אבל אולי ילדיהם הצעירים, יתמזל מזלם והם יקימו את ביתם פה.

אנחנו, אישי ואני, מסתובבים כבר סביב גיל ה-70. הוא מעל, אני מתחת. זהו גיל שחייבים להסתכל קדימה אל עבר השנים הפחות טובות שבע"ה יגיעו. יהיה לנו במשך הזמן פחות כוח, נזדקק ליותר עזרה, ולהרבה יותר עזרה, ולהרבה הרבה הרבה יותר עזרה.

ואנחנו, כמו משפחת צונץ ולמעלה מ-20 משפחות נוספות, יש לנו ילדים נפלאים, ב"ה, אבל כולם חיים מחוץ לקיבוץ.

ידועות דעותינו, מזה 15 שנים לפחות, בעד שינוי אופיו והתנהלותו של הקיבוץ, ומה שהיינו רוצים שיתחולל פה. מזה 15 שנים שאנחנו בעד הפרטות עמוקות ומשוכנעים שחייבת להיות תושבות בקיבוץ. אז, חשבנו על השינוי מתוך הבנתנו שיש צורך בלתי מתפשר להעשרת החברה הצעירה בבנים שלנו שישארו פה, שיש צורך בהרחבת השורות. רצינו להתקדם לעבר הפרטת מזון שתפתור את הבזבז בתחום המזון, וחשבנו שיש לתקוף את נושא המחויבות להביא פרנסה מכובדת לקופה המשותפת באמצעות משכורות דיפרנציאליות שיגבירו את אחריות החבר לכלכל את ביתו ואת קיבוצו. זיהינו אז נקודות תורפה שרק התעצמו מאז, ולדעתנו הם ימשיכו ויחלישו אותנו אלי משבר. בינתיים נקפו הימים ותקופת זקנתנו כבר מציצה אלינו וכבר אי אפשר להתעלם ממנה, אף שאנחנו עדיין רוכבים על אופניים, עובדים בגינה, מטיילים בארץ, שוטפים את הבית ומארחים מיליון נכדים.

"אל תשליכנו", חרדת הזקנה מחברת אותי מחדש לשינוי שלא השכלנו לעשות בזמן. אם נסתכל עשר שנים קדימה - איזו קהילה תוכל לטפל בחמישים-שישים זקנים כמונו שאין להם ילדים בקיבוץ שיעזרו בעניין? אלה מבינינו שיש להם ילדים פה, הם בטוחים יותר, אבל עתידנו שלנו כזוג שילדיו לא חיים בקיבוץ, עתידנו לא נראה טוב. נכון, יש כאן חברים ושכנים שתומכים, ואף ועדה למזדקנים החדשים, אבל תכל'ס אני פסימית. הבן שסמוך להוריו המזדקנים ונחלשים, מגיע בריצה לבית הוריו אם קרה משהו באמצע הלילה, או מתגייס להסיעם לצורכי בריאות, נכון לעזור פיסית בבית וגם מתגמל אותם בקשר אישי יומיומי.

בשני העשורים האחרונים פתחו רוב הקיבוצים את דלתם לתושבות וזכו לחזרת בני משק רבים לקיבוציהם. כך זכו חברי קיבוץ מבוגרים ובודדים שאחדים מילדיהם ישובו לקיבוץ ויסעדו אותם בשליש האחרון לחייהם.

אני מסתכלת בדאגה אל העתיד. האם יהיה בידי הקיבוץ השיתופי שלנו להתמודד בעתיד עם מסת החברים המזדקנים והחולים שחלקם הגדול ללא ילדיהם בקיבוץ? האם נזכה לקבל בקיבוץ טיפול אנושי-חומל? האם יאות הקיבוץ להוציא כסף עבור ההוצאות הגדולות שיהיו עלינו לעת זקנתנו? היום נעים לכולנו לשבת בחדר האוכל ולסעוד בצוותא שתי ארוחות מצוינות ביום, אבל מה צופן לנו העתיד? מי יתמוך בנו לעת זקנה?

666 ס'ס'ס'ס'

מתכון

הפעם, לכבוד חג חנוכה, אנו מביאים מגוון מתכונים לכבוד החנוכה

ספינג' מרוקאי - חנה בן ארי

מצרכים:

- 1 ק"ג קמח
- 2 כפות שמרים יבשים (אפשר קמח שמרים)
- 2-3 כפות סוכר
- רבע כוס ברנדי 777
- בין 2-3 כוסות מים חמים, הכי חם שהיד מסוגלת לסבול.
- 1/2 כפית מלח בסוף הלישה!

הכנה:

- מערבים את קמח שמרים וסוכר, מוסיפים את הברנדי ומיד את השאר שמרים בקערה ליד, נוצר בצק דביק ואז מתחילה העבודה:
- מרטיבים את היד בכל פעם שנוגעים בבצק. בהתחלה בתנועות לישה מהחוץ לפנים ועם אגרוף "חובטים" בבצק כחמש דקות.
- מניחים לבצק לנוח מכוסה רבע שעה ואז מתחילים ללוש בתנועות שמכניסים אוויר מלמטה. הלישה הזאת נעשית מהר כחמש דקות נוספות כדקה לישה ומנוחה. ולא לשכוח להרטיב את היד כל פעם!
- זה הזמן להוסיף את המלח וללוש שוב.
- הערה חשובה: הבצק צריך להיות רך מאוד אך לא נוזלי, כזה שאפשר להחזיק ביד ולעצב אותו.
- לכסות את הקערה תחילה עם ניילון אבל לא צמוד מדי ומעל שמיכה חמה ולהניח במקום חם. הבצק תופח מאוד.
- שוב להרטיב את היד וללוש בתנועות ש"הופכים" את הבצק ומתפיחים את הבצק שוב כחצי שעה.
- זה הזמן לחמם את השמן.

- איך יוצרים עיגול עם חור?
מרימים כדור קטן עם ידיים רטובות ועם האגודל עושים חור קטן ומכניסים בעדינות לשמן.
להקפיד שיש מקום לכל הספינג' להיטגן בנחת.
מטגנים משני הצדדים לצבע חום בהיר. לשים לב שהשמן לא חם מדי, הטיגון מהיר והם ישרפו.
- איך תדעו שיצא טוב?
הרבה חורים בספינג' זה סימן לבצק אוורירי ומוצלח.
אצלנו נוהגים לטבול בסוכר ולאכול בהנאה לצד תה חם עם נענע!
חג אורים נעים וטעים!

זלביה – אורית שער

מצרכים

- 1 קילו קמח
- 2 כפות שמרים יבשים
- 1 אבקת אפיה
- כף מלח
- 8 כפות סוכר
- 4 וחצי כוסות מים פושרים

אופן ההכנה:

מכניסים לקערה את כל החומרים ולשים לבצק נוזלי. מתפיחים כשעה.
יוצקים לסיר שמן לטיגון עמוק ומחממים היטב. מרטיבים את הידיים ויוצרים מהבצק כדורים בקוטר 4-5 ס"מ. מכל כדור יוצרים לביבה מוארכת ומטגנים משני הצדדים עד הזהבה. מגישים חם.

- מקילו קמח יוצאת כמות גדולה של זלביות כדאי להתחיל מכמות של חצי קילו.
- לאוהבי המתוק...ניתן לפזר סוכר מעל הזלביות.
בתאבון וחנוכה שמח!

לטקס - פסי מאור

המתכון של אמא שלי, יהודית רייך ז"ל,
ללטקס שילדי המשפחה אהבו לזלול

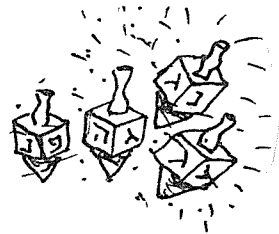
מצרכים:

- 4 תפוחי אדמה מגוררים דק
- 1 כף קמח
- 2-1 ביצים
- מעט מלח ופלפל שחור
- אפשר להוסיף בצל מגורר.

הכנה:

מערבבים בקערה את החומרים
מחממים שמן במחבת,
יוצקים כפות מהתערובת
ומטגנים לביבות.
מומלץ להגדיל כמויות.

כשלושה חודשים עברו בין עלון ראש השנה לעלון חנוכה. היינו רוצות, כמובן, שהעלונים יהיו צפופים ומעודכנים יותר, אבל בשביל זה אנו זקוקות לשיתוף פעולה ולנכונות רבה יותר מכם - קוראי "בניר" - ליטול בו חלק פעיל ולכתוב. לנוכח מיעוט הכותבים ובהיעדר תגובות מקהל הקוראים לנכתב בעלון, אנו תוהות לפעמים לגבי מידת חשיבותו עבורכם. האם לדעתכם נחוץ קיום עלון כתוב ככלי ביטוי מקומי, או שמא אבד עליו הכלח ועבר זמנו? האם המאמץ והטרחה שאנו משקיעות ב"בניר" אכן כדאיים? נשמח לקבל תגובות לפחות לגבי שאלה זו. אנו, מצדנו, לא היינו מתמידות כל כך הרבה שנים בעריכת עלון לולא האמנו בחשיבותו כבמה עכשווית וכמוצג ארכיונאי בעתיד. ובעיקר, לולא אהבנו את הקשר אתכם, את התהליך ובעיקר את התוצר הסופי שאנו גאות בו בכל פעם מחדש.

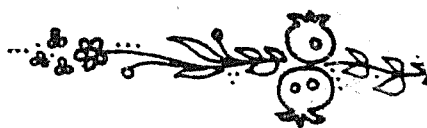
אז מה קרה בניר עציון בין עלון לעלון?

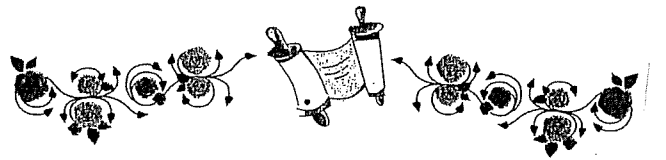
שני אירועי סליחות יוצאי דופן התקיימו השנה בעשרת ימי תשובה. באחד הופיע באולם "נוף כרמל" לערב ניגונים ושירה הזמר מיאל, והשני היה ערב סליחות בסגנון עדות המזרח בבית הכנסת שאליו הוזמנו גם תושבים מהאזור. שני האירועים הוסיפו מימד נוסף של רוחניות לחודש הסליחות והרחמים.

לאזכרת הנשמות הכללית המקובלת אצלנו כמדי שנה בין ראש השנה ליום הכיפורים, הגיע ציבור קטן מהרגיל. (אולי בגלל שבאותו היום הובאה לקבורה אמו של חברנו משה דר ורבים נסעו להשתתף בצערו). הרב רונן לימד משניות, פסי מאור נשאה דברים בנימה אישית ויהודה רוזנברג הקריא את שמות היקרים הטמונים בבית העלמין שלנו. מיעוט המשתתפים בטקס צריך לעורר חשיבה מחודשת לגבי אופן קיומו בשנים הבאות.

לקראת חגי תשרי הוסדרה, סוף סוף, עצרת נשים נוספת במרכז בית הכנסת ע"י סגירת קירות החלונות לזכויות והתקנת מלואן. התוספת המפורשת מאפשרת לנשים שאינן יכולות/רוצות לעלות במדרגות לעצרת הנשים הקיימת וכן לאימהות הצעירות שילדיהן מחקים בסמוך. תודה לתורם שהצטרפו הנדיבה יכלו נשים רבות ליטול חלק בתפילה בתנאים נוחים ומסופרים.

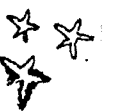
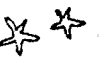

יום שמחת תורה היה מאז ומעולם חגם של הילדים ובני הנוער השרים ורוקדים עד כלות. יש המהדרים ומביאים עימם את חבריהם כדי להרבות בשמחה ולהרחיב את מעגל הרוקדים. יישר כוח להם ול"משמחים". חתן תורה השנה היה דובי קליין וחתן בראשית יהונתן רוזנברג. בשבת פרשת "לך לך" הזמינו החתנים את הציבור לעונג שבת באולם "נוף כרמל". ברכות לחתנים ולמשפחותיהם.

שבת הארגון של בני עקיבא צוינה כמקובל ע"י קישוט המועדונים, פעולות עם שליחי ההנהלה הארצית וסעודות משותפות. במוצאי שבת התקיימה תהלוכה, מסדר, ומופע דגלנות ולבסוף מופעים של הקבוצות באולם. כתובת האש גילתה לנוכחים את שמו של השבט החדש: "הנני". השם החדש כבד משמעות בהיותו קורא להתייצב ולפעול למען העם והחברה. כל הכבוד לקומונריות ולמדריכים והידד לחניכים. קדימה בני עקיבא, הידד במעלה!

ועדת תרבות תוגברה בחברים חדשים והיא כוללת את חנה בן ארי, ניר שער, אדרת לקסנר, הדסה פרידמן ואריאל מלכה. הציבור נהנה מתנופה של הוועדה בשני אירועים: האחד היה ערב תצפית בכוכבים בעזרת טלסקופ משוכלל והשני: טיול לנווה צדק בהדרכת המדריך המיומן אשר קרימולובסקי ובסיומו ארוחה במסעדה חלבית. ההיענות לאירועי התרבות האחרונים הייתה רבה. תודה לוועדה ובהצלחה.

במהלך חודש נובמבר התקיימה מסיבת פרידה מיונית יעקבי שפרשה מעבודתה כגננת לאחר שנים רבות ומסורות. קהילת ניר עציון, מטף ועד זקן, התכנסה לחלוק לה כבוד ולהוקיר את עבודתה. הערב אורגן ע"י הצוות לגיל הרך בראשותה של רחל פרייר. עיקי דר הנחתה את הערב המרגש. כלת השמחה, יונית, הודתה לכל מי שתמך וסייע לה לאורך השנים. ליונית, תודה ובהצלחה.

קבוצת הכדורסל של ניר עציון פתחה את עונת 2017-2018 בליגה האזורית בשלושה ניצחונות והפסד אחד. השחקנים המקומיים הם: איל קדוש, נעמן סיטסמר, אורון חרמון, עמית בנישו, יותם וינון מאור. הקבוצה חוזקה ותוגברה ע"י שחקנים טובים משובי האזור. מאמן הקבוצה הוא ירדן שובל ממגדים, שהוא כבר בן בית בניר עציון. אולם הקמע והמנוע הדוחף את הקבוצה קדימה הינו קהל האוהדים הנאמן שלה, המורכב ברובו מבני הנוער שלנו. העידוד המסיבי והקולני שלהם נותן רוח גבית לשחקנים, המשוכנעים שזהו הקהל מספר 1! בהצלחה לקבוצה והידד לאוהדים.

לאחר שנים של עבודה התנדבותית בספריית המשק ביקשה מירי בן סירא לסיים את תפקידה. מיכל ארז התנדבה להחליף את מירי ולהמשיך לקיים את הספרייה המקומית גם הלאה, כשהיא מלאה מרץ ויוזמות. תודות למירי שבזכותה הספרייה עדיין קיימת ובהצלחה למיכל בתפקידה החדש.

בספריה

ששש... ששש... ששש... ששש...

בשלוש השנים שבהן שירתו הבנים שחר ויותם בצה"ל, התנדבו אימותיהם, ציפי כהן ופסי מאור לוועדת הקשר. בתקופה זו פונקו החיילים ובנות השרות הלאומי בחבילות מלאות כל טוב ומתנות שוות ערך: ערכת קפה, תרמילים, ערסלים וסככות צל. הכל נארז בדאגה ובאהבה. עם שחרור הבנים, "שוחררו" גם האימהות והעבירו את התפקיד להורים מגוייסים אחרים: ניר שער, טל ליאון ויוסי עדן. אין ספק שגם להבא, יזכו הבנים והבנות המשרתים לפינוק ולתשומת לב. תודה למסיימות ובהצלחה לוועדה החדשה.

בשיר החנוכה "אנו נושאים לפידים" מופיעות המילים: "נס לא קרה לנו, פך שמן לא מצאנו..." לצערנו, גם חצי מהקהילה שלנו לא זכתה בפך שמן מיבול הזיתים המקומי. כמקובל בשנים האחרונות ניהל יאיר בן סירא גם השנה את מסיק הזיתים בכרמי ניר עציון. אולם בניגוד לעבר בו חולק ליטר שמן זית במתנה לכל משפחה במשק, הוחלה השנה תקנה חדשה: יאיר קיבל הוראה לחלק 2 ליטר אך אותם אך ורק למשפחות חברי המשק (ולא לתושבים). ההפרדה בין חבר לבין תושב עוררה תרעומת רבה בקרב תושבים וחברים כאחד. החלטה תמוהה זו גורמת לפרימת תפריים עדינים בין שתי הקבוצות בתקופה בה השאיפה היא, דווקא, לקרב לבבות לקראת הפיכתנו לקהילה אחת בה כולנו חברים. נקווה שהדבר לא יישנה בעתיד.

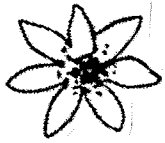
קיימת התקדמות משמעותית בעבודת הוועדות לקידום ניר עציון. ועדת שיוך הבתים סיימה את דיוניה והנושא יגיע בקרוב לאישור האסיפה. צוות אורחות החיים נפגש בקביעות כדי לקדם את מתווה ה"מסלול הבטוח" לחברים הקיימים ו"המסלול הפתוח" לחברים חדשים ולמי מהחברים שיחליט לעבור אליו. ועדת התכנון סיימה את סימון המגרשים לבתי האב הקיימים ולקראת סיום ההערכות לבנייה העתידית במשק. ניר עציון הגישה בקשה לוועדה המקומית לתכנון ובניה לשינוי תב"ע לפי מתחמים (האזורים המיועדים לבניית 33 בתים בפעימה הראשונה). ועדת התכנון מקווה שאישור שינוי זה הוא בסמכות הועדה המקומית ונוכל לקבל היתרי בנייה תוך שנה. הדיון נקבע לתחילת חודש ינואר 2018.

על הפרק

חברי ועדת קליטה ביחד עם ארנון וניר מנהלי הקהילה נפגשים עם ענת סריג חברת הנהלת המשק כדי ללמוד ממנה איך לקדם את תהליך קליטת החברים החדשים. לאחת הישיבות הצטרף מורדי שבט, שהוא חבר הנהלה וגם מרכז את תחום הצמיחה הדמוגרפית בקבה"ד, ותרם מניסיונו העשיר. חברת "הראל" נבחרה לקיים אבחונים כלכליים לנקלטים. עורכי הדין של המשק, רותם ואליהן, שוקדים על הכנת "תיק נקלט" המרכז את כל ההסכמים בין המשק לבין הנקלטים והצפי לסיום עבודתם הוא עד סוף ינואר. נקווה שהדברים יתנהלו על פי התוכניות ונוכל לעבור לפסים מעשיים בקליטה החשובה לנו כל כך.

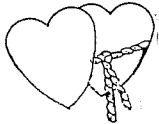

מצין ודאון חריר צלבו את ניר עציון בעקבות חזרתו של דאון אלימאדיס בישיבת ההסדר באופקית. דרך צלחה! ליכון (באכאן) ודוד חלמיש הודיעו על רצונם לאור במשק לאחר שחזרו מטיול בחו"ל. ברוכים הבאים!

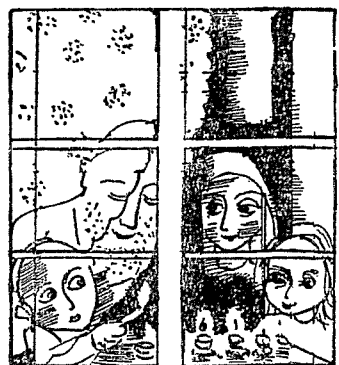
שנה שלמה חלפה מאז גיוס בני גרעין "צבר" לצה"ל. הגרעין המורכב מיוצאי ארצות שונות באירופה לא הצליח מלכתחילה להתגבש לגוף אחד, והפיזור בין יחידות צה"ל השונות הרחיק עוד יותר. רק כמחצית מחברי הגרעין הביע רצון להמשיך להתגורר בניר עציון בהמשך שירותו הצבאי. האחרים בחרו לשכור דירות בעיר. המשפחות המארחות מקוות שהקשר יימשך עימם גם הלאה. אנו שמחים שיכולנו לתת בית ראשון במולדת לצעירים אלה שעזבו בית ותנאים נוחים כדי לעלות לארץ ולשרת בצבא וגאים בהם מאוד.

שמחה והתרגשות ליוו את הודעתם של אוראל שער וסופי בת גרעין "צבר" על ארוסיהם ועל רצונם לגור בניר עציון. מעבר לשמחה הפרטית והמשפחתית של בני הזוג והוריהם, זוהי הוכחה לחשיבות קליטת הגרעין ועידוד להמשך הפרויקט בעתיד. מזל טוב לאוראל וסופי ולמשפחת שער.

הגשם הראשון - היורה - ירד במהלך חג הסוכות, ימים ספורים לפני שנאמרה תפילת הגשם. סבב הגשם השני חל בחשוון בשבוע בו מתחילים לברך "משיב הרוח ומוריד הגשם". עוד כה ירדו בניר עציון 95.9 מ"מ.

עונת הסתו המבלבלת עומדת להסתיים ב- 21.12 היום בו ייפתח החורף באופן רשמי. מזג האוויר כבר קר ויציאה מהבית דורשת התעטפות במעיל וצעף. כמה טוב לחגוג כך את חנוכה, כשבחוץ קר ובבית נעים וחם. הדלקת נרות משפחתית וקהילתית ומסיבות חנוכה לגדולים ולקטנים הם חלק מהחג הנפלא הזה. חג שמח!

מזמור לילה

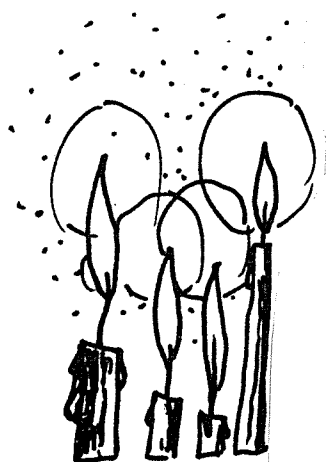
לאה גולדברג

את כל הכוכבים טמן ,
את הסהר עטף בשחור
מצפון ועד תימן
אין קרן אור .

אין אור, אין קרן אור
אין אור, אין קרן אור

והבוקר אלמן נאמן
שק אפור על מותניו יחגור
מצפון ועד תימן
אין קרן אור .

אין אור, אין קרן אור
אין אור, אין קרן אור
אין אור, אין אור ,
אין קרן אור .
אין אור, אין אור ,
אין קרן אור .
אין קרן אור .

הדליקה נא נר לבן
באוהל ליבי השחור
מצפון ועד תימן
יזרח האור

האור, יזרח האור
האור, יזרח האור
האור, האור, יזרח האור
האור, האור, יזרח האור.

